

EMILY RODDA

SESSİZLİK ORMANI

DELTORA

ALTIN
KITAPLAR

10 YAŞ +

FAMILY RODDA

CANAVARLARIN VE BÜYÜLERİN ÜLKESİ DELTORA'DA GÖLGELERİN EFENDİSİ HÜKÜM SÜRÜYOR!

Deltora ülkesinin koruyucusu olan Deltora Kemerini, esrarengiz güçlere sahip yedi mücevherle tüm kötülükler için savaşmaktadır. Ancak, kötü ruhlu Gölge Efendisi, bu kemeri çalıp Deltora ülkesini karanlığa gömer.

Savunmasız kalan Deltora'yı Gölge Efendisi ele geçirir. Artık her yerde kötülük hüküm sürecektir.

Lief adlı genç, babasının görevi olan kemeri bulma ve Deltora ülkesini Gölge Efendisi'nin elinden kurtarma görevini üstlenir. Bu arada yanında, aile dostları Barda da bulunmaktadır.

İki kader arkadaşı, kemeri ilk taşının gizlendiği yer olduğunu düşündükleri Sessizlik Ormanı'na doğru yola çıkarlar.

Sinsi ve uğursuz gölgeler onları beklemektedir...

ISBN 978-975-21-0781-6

9 789752 107816

ALTIN
KİTAPLAR

KİTABIN ORJİNAL ADI	DELTORA QUEST THE FORESTS OF SILENCE
YAYIN HAKLARI	SCHOLASTIC AVUSTRALYA PTY. LTD. 2000 © AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ ©
METİN VE GRAFİK	EMILY RODDA, 2000
GRAFİKLER	KATE ROWE
KAPAK İLLÜSTRASYONU ©	MARC MCBRIDE, 2000
KAPAK İLLÜSTRASYONLARI	MARC MCBRIDE
KAPAK DÜZENİ	GÜLHAN TAŞLI
BİLGİSAYAR UYGULAMA	ATAHAN SIRALAR
DÜZELTİ	AYŞEGÜL DURSUN
BASKI	2. BASIM / MART 2010 AKDENİZ YAYINCILIK AŞ Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad. Nu.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 0781 - 6

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
Nu.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Tel.: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

<http://www.altinkitaplar.com.tr>
info@altinkitaplar.com.tr

DELTORA

SESSİZLİK ORMANI

EMILY RODDA

TÜRKÇESİ
FERHAN ERTÜRK

SERİNİN DİĞER KİTAPLARI

- 1 * *Sessizlik Ormanı*
- 2 * *Gözyaşı Gölü*
- 3 * *Fareler Şehri*
- 4 * *Kum Bataklığı*
- 5 * *Korku Dağı*
- 6 * *Canavar Labirenti*
- 7 * *Kayıp Vadi*
- 8 * *Del'e Dönüş*

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM: DELTORA KEMERİ

1- KRAL	9
2- DELTORA KEMERİ	16
3- KAÇIŞ	21
4- DEMİRCİ OCAĞI	27
5- DÜŞMANIN SALDIRISI	33
6- ÖLÜME KADAR DOSTLAR	40
7- İHANET	45

İKİNCİ BÖLÜM: GÖLGENİN ALTINDA

8- LIEF	52
9- SIR	61
10- KARARLAR	69
11- DİKKAT	74
12- WENNBAR	80
13- YUVA	87
14- KARANLIK	94
15- YAŞAM ZAMBAKLARI	100
16- TOPAZ	106

*Korku
Dağı*

*Çınar
Labirenti*

*Kum
Bataklığı*

*Rayıp
Vadi*

DELTORA

Gölgeler Ülkesi

Gözyaşı
Gölü

Sessizlik
Ormanı

Fareler
Şehri

Del

ÜLKESİ

BİRİNCİ BÖLÜM: DELTORA KEMERİ

1 - KRAL

Jarred (Cared) sarayın büyük salonunu dolduran kalabalığın içinde fark edilmeden durdu. Mermer bir sütunla dayanıp şaşkınlık ve yorgunluktan gözlerini kırıştırdı.

Saat, gece yarısıydı. Bağrıışmalar ve çan sesleriyle uyanmıştı. Üzerine kıyafetlerini geçirip salondaki soylu kalabalığının arasına katılmıştı.

“Kral öldü.” diye fısıldıyordu insanlar. “Genç prence bir an önce taç giydirilmeli.”

Jarred bunu güçlkle anlayabildi. Uzun, örgülü sakalı ve altın rengi cüppesiyle Deltora kralı tıpkı kraliçe gibi onu son birkaç haftada yatağa bağlayan esrarengiz ateşten ölmüştü. Kalın, gürleyen sesi sarayın koridorlarında bir daha asla çınlamayacaktı. Bir daha asla gülerek şölen salonunda oturmayacaktı.

Ve şimdi...

Şimdi Endon kral olacak, diye düşündü Jarred. Buna kendini inandırmaya çalışarak başını iki yana salladı. O ve Endon çocukluklarından beri arkadaşlıklar. Ama aralarında büyük bir fark vardı.

Endon, kral ve kraliçenin oğlu, Deltora prensiydi. Jarred ise, o, daha dört yaşındayken ölen kralın, güvenilir bir hizmetkârının oğluydu.

Jarred, Endon'un yalnızlığını paylaştığı arkadaşıydı. Kardeş gibi beraber büyümüşlerdi. Beraber ders yapmış, muhafızları kızdırmış ve mutfaktaki aşçıları onlara yemek vermeleri için kandırmışlardı. Beraberce koca bahçelerde oynamışlardı.

Sarayda yaşayan diğer çocuklar, kendi odalarında ve bahçelerin kendileri için ayrılmış bölümlerinde yaşamaktaydı. Saray geleneği olarak, Jarred ve Endon şölen günlerinde büyük salon haricinde onları hiç görmemişlerdi. Ama bu iki çocuk kendilerini eğlendirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Gizli bir saklanma yerleri vardı: saray kapısının yakınındaki kocaman, içi boş bir ağaç. Orada huysuz yaşlı dadıları Min ve ince uzun, ters bir adam olan, kralın başdanışmanı Prandine (Prandin)'den saklanırlardı.

İçi boş ağacın en üst çatalına ilk ok atanın kazanacağı "Yükseğe Nişan Al" oyununu oynarlardı.

Gizli bir şifre bulmuşlardı ve öğretmenleri, Min ve Prandine'in gözü önünde birbirlerine mesajlar, şakalar ve uyarılar göndermek için onu kullanırlardı.

Min, Jarred'e balık yağı ilacını vermek için ararken o da içi boş ağaçta saklanıyordu. Endon, onun orada olduğunu bildiği için ağacın yanından geçerken ulaşabileceği bir yere bir not iliş-tirdi.

**MEL UTEL FELAĞELA ELGİT
ELME ÇELÜN ELKÜ
MELİN ELOR ELADA**

Sessizlik Ormanı

Not, saçma sapan görünüyordu. Bu notu kazara bulsalar bile saraydaki hiç kimse bir şey anlayamazdı. Ama şifre çok basitti.

Yapmanız gereken tek şey harfleri yan yana yazmak ve bütün “EL”leri çıkarmaktı.

MUTFAĞAGİTMEÇÜNKÜMİNORADA

Harfler kelimelere ayrıldığında bir anlam kazanıyordu.

MUTFAĞA GİTME ÇÜNKÜ MİN ORADA.

Endon ve Jarred büyüdükçe oyun oynamak için daha az zamanları oldu. Günleri görev ve yapmaları gereken işlerle doluydu.

Zamanlarının çoğunu kraliyet ailesinde herkesin bilmesi gereken binlerce kanun ve âdeti öğrenerek geçirdiler. Bu yasalar yasamlarını yönetiyordu.

Uzun saçları yasaya göre örülüp altın rengi bir iple sarılırken Endon sabırla, Jarred ise sabırsızca oturup bekledi. Saatlerini kor kırmızı metal çekiçle dövüp kılıç ve kalkanlar yapmayı öğrenerek geçirdiler. Deltora'nın ilk kralı bir demirciydi ve yasaya göre zanaatının devam ettirilmesi gerekiyordu.

Her gün, akşama doğru onlar için değerli bir saat boş zamanları vardı. Yapmaları yasak olan iki şey; sarayın bahçesini çeviren yüksek duvara tırmanmak ve kapıdan çıkıp ilerideki şehre gitmektir. Çünkü Deltora prensi, tıpkı kral ve kraliçe gibi asla sıradan insanların arasına karışamazdı. Bu, yasanın önemli bir bölümüydü.

Bazı zamanlar Jarred yasanın bu bölümünü çiğnemek isterdi. Ama sakın, sorumluluk sahibi ve itaatkâr Endon duvara tırmanmaması için huzursuz bir şekilde ona yalvarırdı.

“Bunu yapmak yasak.” derdi. “Ve Prandine, beni kötü etkilediğini düşünüyor, Jarred. Babama bunu söyledi. Eğer yasayı çiğnersen buradan gönderileceksin. Ve ben bunu istemiyorum.”

Emily Rodda

Jarred de bunu istemiyordu. Endon'u çok özleyeceğini biliyordu. Ve eğer sarayı terk etmek zorunda kalırsa nereye gidecekti? Bildiği tek yuva burasıydı. Bunun için merakını kontrol altına aldı ve duvarın diğer tarafındaki şehir, prens gibi onun için de bir sır olarak kaldı.

Kristal trompetlerin sesi Jarred'in düşüncelerini böldü. Herkes gibi o da salonun arkasına doğru döndü.

Endon altın işlemeli, soluk mavi üniformalar giyen, iki sıra kraliyet muhafızının arasında içeri giriyordu. Zavallı Endon, diye düşündü Jarred. Çok üzülüyor.

Onu rahatlatmak için arkadaşının yanında olabilmeyi istedi. Ama o çağrılmamıştı. Onun yerine, Başdanışman Prandine, Endon'un sağ elini kimseye belli etmeden tutuyordu.

Jarred hoşnutsuz bir şekilde Prandine'e baktı. Başdanışman her zamankinden daha zayıf ve uzun boylu görünüyordu. Uzun, mor bir cüppe giymişti. Elinde altın rengi bir örtüyle kaplı kutuya benzer bir şey taşıyordu. Yürürken başı öylesine öne doğru fırlamıştı ki, büyük yırtıcı bir kuşa benziyordu.

Endon'un gözleri üzüntüden morarmıştı. Yüksek yakası mücevherlerle işlenmiş, kolalı, gümüş renkli ceketinin içinde ufak tefek ve soluk görünüyordu. Ama ona öğretildiği gibi başını cesurca dimdik kaldırdı.

Bütün hayatı boyunca bu an için eğitim görmüştü. "Ben öldüğümde, sen kral olacaksın, oğlum." demişti ona babası, birçok kez. "Görevinde kimseyi hayal kırıklığına uğratma."

"Hiç kimseyi hayal kırıklığına uğratmayacağım, baba." diye itaatkârca ona karşılık vermişti Endon. "Zamanı geldiğinde doğru olanı yapacağım."

Sessizlik Ormanı

Ama ne Jarred, ne de Endon zamanın bu kadar çabuk geleceğini düşünmemişlerdi. Kral o kadar güçlü ve sağlıklıydı ki sonsuza kadar yaşayacakmış gibi görünüyordu.

Endon şimdi salonun başına gelmiş ve merdivenlerden platforma çıkıyordu. Tepeye ulaştığında, döndü ve karşısındaki yüzlere baktı.

Jarred'in yanında duran kadın, "Çok genç." diye yavaşça yanındaki kadına fısıldadı.

"Sessiz ol." diye onu uyardı yanındaki diğer kadın. "Tahtın yasal vârisi o." Konuşurken, Jarred'in tarafına baktı. Jarred, onun yüzünü tanımadı, ama kadının kendisini tanıdığını ve Endon'a sadakatsiz olduğunu söyleyeceğinden korktuğunu fark etti. Jarred hemen başını diğer tarafa çevirdi.

Kristal trompetler tekrar çaldı ve kalabalığın arasında alçak, heyecanlı bir fısıltı dolaştı.

Prandine taşıdığı şeyi tahtın yanındaki küçük masaya bıraktı. Altın renkli örtüyü çektiğinde ortaya cam bir kutu çıktı. Kutuyu açtı ve içinden parıldayan bir şey çıkardı.

Deltora'nın büyümlü kemeri. Kalabalıktan bir iç çekme sesi yükseldi. Jarred de nefesini tuttu. Çocukluk yıllarının en başından beri kemerden bahsedildiğini duymuştu, ama onu daha önce hiç görmemişti.

Deltora'yı binlerce yıl, dağların ötesinde hüküm süren kötü Gölgelelerin Efendisi'nin istilasından koruyan eski kemer bütün güzelliği ve gizemiyle işte karşısında duruyordu.

Prandine'in kemikli parmaklarının arasında sallanan kemer, bir dantel gibi narin görünürken üzerine aralıklarla yerleştirilmiş yedi mücevher muhteşem görünüyordu. Ama Jarred kemerin çok sağlam çelikten yapıldığını ve mücevherlerinin her birinin Deltora'yı koruyan büyümlü içinde özel bir rolü olduğunu biliyordu.

Emily Rodda

Batan güneş rengindeki altın sarısı topaz,^(*) sadakatin simgesiydi. Del Nehri'nin kıyılarında büyüyen menekşeler kadar mor ametist, gerçeğin simgesiydi. Buz gibi saydam, ışıltılı elmas, saflik ve gücü temsil ediyordu. Gür çimenler gibi yeşil zümrüt, onu temsil ediyordu. Lapis Lazuli,^(**) lacivert rengi ve içindeki minik gümüş noktalarla yıldızlarla dolu bir gece gibi büyüleyiciydi. Kan gibi kırmızı yakut, mutluluğu temsil ediyordu. Ve gökkuşağının bütün renkleriyle parılayan opal, umudun simgesiydi.

Prandine kemeri Endon'un beline takarken kalabalık sanki nefesini tutmuştu. Başdanışmanın parmakları kemeri takarken beceriksizce birbirine dolaştı ve geriledi. Sanki korkmuşu benziyor, diye düşündü Jarred. Acaba niçin?

Sonra, aniden kemer takıldı ve sorusunun cevabı geldi. Prandine geriye doğru fırladı, bir çatırtı sesi çıktı ve aynı anda kemer ışık çıkararak patlamış gibi göründü.

Mücevherler ateş gibi parlayıp salonu gökkuşağı renkleriyle aydınlattı. İnsanlar çığlıklar attılar ve dönüp gözlerini kapattılar.

Endon kollarını yukarı kaldırmış ayakta duruyordu, neredeyse parılayıp fırlayan ışıkların arkasına gizlenmişti. Artık o üzgün bakışlı çocuk değildi. Büyülü kemer onu Deltora tahtının gerçek mirasçısı olarak tanıdı. Endon artık tek başına onun sırrını, büyüünü ve gücünü kullanabilirdi.

Ama Endon onları kullanacak mı, diye düşündü Jarred. Babası onları kullanmış mıydı? Babası yıllar önce konmuş olan yasalari izlemekten başka bir şey yapmış mıydı?

Mücevherlerin ateşi yavaş yavaş parılayıp sönen birer ışıltıya dönüştü. Genç kral kemeri çıkarıp Prandine'e uzattı. Artık

---

(*) Sarı yakut.

(**) Yarı değerli taş.

Sessizlik Ormanı

gülümseyen Prandine onu cam kutusuna geri koydu. Bütün bu olanları Jarred dikkatle izliyordu.

Jarred şimdi kemere ne olacağını biliyordu. Yasaya göre, saray kulesinin tepesindeki odasına geri götürülecekti. O odanın kapısı üç altın kilitle kilitlenecekti. Altın rengi üniformalar giyen üç muhafız kapının önüne dikilecekti.

Ve sonra... yaşam eskisi gibi devam edecekti. Prandine ve diğer hükümet görevlileri krallığı etkileyen bütün gerçek kararları vereceklerdi.

Kral seremonilere ve şöenlere katılacak, büyük salondaki akrobatla soytarılara gülecek, okçuluk ve demircilik zanaatı çalışacaktı. Saçının ve bir gün, sakalının örülmesi için saatlerce oturacaktı. Binlerce resmî evrak imzalayacak ve taşıdığı kraliyet mühürle onları damgalayacaktı. Yani yasayı takip edecekti.

Birkaç yıl içinde Prandine'in onun için seçtiği bir genç kızla evlenecekti. Hayatını onun gibi saray duvarları içinde geçiren soylu ailelerden birinin kızıyla. Öldüğünde Endon'un yerini alması için bir çocukları olacaktı. Ve bu çocuk tekrar kilit altına girmeden önce kemeri sadece bir kez takacaktı.

Şimdi, hayatında ilk kez, Jarred bunun iyi bir fikir olup olmadığını düşündü. İlk kez, kemerin niçin ve nasıl yapıldığını merak etti. İlk kez koruması gereken diyar, gözden irak, yüksek surların dışında dururken, böyle bir gücü bir kule odasında bırakmanın ne kadar doğru olacağını düşünmeye başladı.

Büyük salondan fark edilmeden dışarı kaçtı ve merdivenlerden saray kütüphanesine doğru koştu. Bu, onun için ilklerden bir diğerydi. Ders çalışmayı hiç sevmezdi.

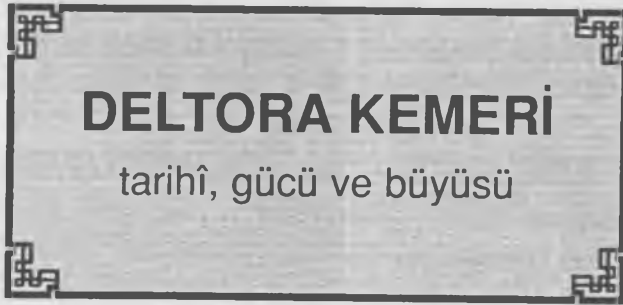
Ama bilmesi gereken şeyler vardı. Ve kütüphane onları bulabileceği tek yerdi.

2 - DELTORA KEMERİ

Birkaç saatlik araştırmadan sonra, Jarred, ona yardım edebileceğini düşündüğü kitabı buldu. Kitabın üstü soluk mavi bir kumaşla kaplıydı ve üstündeki altın rengi harfler yıpranmıştı.

Ama başlık hâlâ açıkça görünüyordu.

Bu kitap Endon'la okulda kullandıkları elle boyanmış harika ciltlere ve kütüphanedeki diğer kitaplara hiç benzemiyordu.

Küçük, ince ve çok tozlu ydu. Sanki birisi onun unutulmasını istemiş gibi kütüphanenin en karanlık köşesindeki kâğıt yığınları arasına tıklmıştı.

Sessizlik Ormanı

Jarred eski kitabı dikkatlice masaya götürdü. Onu başından sonuna kadar okumayı planlamıştı. Bu iş bütün gecesini alabilirdi, ama rahatsız edilmeyi beklemiyordu. Hiç kimse onu aramayacaktı. Endon büyük salondan doğruca babasının mumlarla çevrelendiği kiliseye gidecekti. Yasaya göre şafak sökene kadar orada nöbet tutacaktı.

Zavallı Endon, diye düşündü Jarred. Kısa bir süre önce aynı şeyleri annesi için de yapmıştı. Şimdi o da dünyada benim gibi yalnızdı. Ama en azından birbirimize sahibiz. Ölüm bizi ayırana kadar dostuz. Ve elimden geldiği kadar onu koruyacağım.

Onu neden koruyacağım?

Bu soru kafasına keskin bir bıçak gibi saplandı. Neden, aniden Endon için korkmaya başlamıştı? Deltora'nın güçlü kralını tehdit eden kim ya da ne olabilirdi?

Yorgunum, diye düşündü Jarred. Hayal görmeye başladım.

Sabırsızca başını iki yana salladı ve karanlığı aydınlatmak için yeni bir mum yaktı. Ama Prandine'in büyülu kemeri kilitlenkenki anlamlı gülümsemesi bir kâbusun gölgesi gibi aklına gelip duruyordu. Kaşlarını çattı, başını kitaba doğru eğdi, ilk sayfayı çevirdi ve okumaya başladı.

- Eski günlerde, Deltora yedi kabileden oluşuyordu. Kabileler kendi sınırlarında savaşıyorlar, ama onun dışında kendi bölgelerinden çıkmıyorlardı. Her birinin toprağın derinliklerinden çıkardığı bir mücevheri, özel güçleri olan bir tılsımı vardı.

- Bir zaman geldi ve Gölge Ülkesi'ndeki düşman aç gözlerini Deltora'ya dikti. Kabileler bölünmüşlerdi. Ve zafer kazanmaya başlayan istilacıyı tek başlarına geri püskürtemiyorlardı.

- Adin adında bir kahraman çıktı halkın arasından. Sıradan biriydi, kılıçlar, zırhlar ve at nalları yapan bir demirciydi. Ama Tanrı ona güç, cesaret ve zekâ vermişti.

● Bir gece, Adin rüyasında özel ve görkemli bir kemer gördü: yedi çelik madalyon ipek inceliğinde dövülmüş ve sağlam zincirlerle birbirine bağlanmıştı. Her madalyona da kabile mücevherlerinden biri takılmıştı.

● Bu rüyanın özel bir amacının olduğunu fark eden Adin, ona gösterilen kemerin bir eşini yaratmak için aylarca gizlice çalıştı. Sonra bütün krallığı dolaşip her kabileyi tılsımlarını ona ekletmek için ikna etmeye çalıştı.

● Kabileler önce ona şüpheyile ve ihtiyatla yaklaştılar, ama ülkelerini korumak için umutsuz bir durumda olduklarından teker teker kabul ettiler. Kemere eklenen her mücevher, onu veren kabileyi güçlendirdi. İnsanlar güçlerini gizlediler ve zamanının gelmesini sabırla beklediler.

● Ve sonunda kemer tamamlanıp Adin, onu beline taktığında kemer güneş gibi parladı. Sonra bütün kabileler arkasında birleşip büyük bir ordu oluşturdu ve beraberce düşmanı ülkelerinden kovdular.

● Böylece Adin, Deltora'nın birleşen kabilelerinin kralı oldu ve ülkeyi uzun yıllar boyunca bilgece yönetti. Ama asla halktan biri olduğunu ve halkın ona olan güveninin kendi gücünün kaynağı olduğunu unutmadı. Yenilmiş olsa da düşmanın yok edilmediğini de unutmadı. Düşmanın zeki ve kurnaz olduğunu, öfkesi ve kıskançlığının binlerce yılı göz açıp kapayana kadar geçireceğini biliyordu. Bu yüzden kemeri her zaman taktı ve asla gözünün önünden ayırmadı...

Jarred okumaya devam etti ve okudukça daha da telaşlandı. Cebinde bir kurşun kalem ve kâğıt vardı, ama not alması gerekmiyordu. Kitaptaki kelimeler sanki beynine kazınıyorlardı. Umduğundan daha fazlasını öğreniyordu. Sadece Deltora Kemeri'ni değil yasayı da öğreniyordu.

● Kemerini ilk olarak bir kenara bırakan Adin'in torunu Kral Elstred (Elstired)'di. Rahat yaşamaktan orta yaşta şişmanlamış ve çeliğin göbeğini kestiğini fark etmişti. Elstred'in başdanışmanı, kemerin sadece önemli durumlarda giyilmesi gerektiğini söyleyerek onun korkularını yatıştırmıştı. Elstred'in kızı Kraliçe Adina, babasının izinden giderek hükümdarlığı sırasında kemerini sadece beş kez takmıştı. Oğlu Kral Brandon (Birendin) sadece üç kez takmıştı. Ve sonunda kemerin sadece tahta çıktıkları gün takılması âdet hâline gelmişti...

● Başdanışmanın zorlamasıyla, Kral Brandon, Ralad inşaatçılara Del şehrinin tam ortasındaki tepenin üstüne büyük bir saray yapmalarını emretti. Kraliyet ailesi eski demirci ocağından bu saraya taşındı ve zaman içinde, kendilerine zarar gelemecek duvarların içinde kalmak bir âdet haline geldi...

Jarred en sonunda kitabı kapattığında, içi bir tuhaf olmuştu. Mumu sonuna kadar yanmıştı ve pencereden günün ilk ışıkları görünüyordu. Bir an için doğrulup düşündü. Sonra kitabı gömleğinin içine sokuşturdu ve Endon'u bulmak için hızla yerinden fırladı.

Kilise, sarayın sessiz bir köşesinde, yer altındaydı. Sessiz ve soğuktu. Eski kralın cesedi kilisenin ortasındaki yüksek mermer bir platformun üzerinde duruyordu, etrafı mumlarla çevriliydi. Endon başı eğik bir şekilde yanında diz çökmüştü.

Jarred hızla içeri daldığında başını kaldırdı. Gözleri ağlamaktan kızarmıştı. "Burda olmaman gerekiyor, Jarred." diye fısıldadı. "Bu, yasaya aykırı."

"Şafak söktü." diye nefes nefese konuştu Jarred. "Ve seni görmem gerekiyordu."

Endon kasları tutulmuş bir şekilde ayağa kalktı ve onun yanına geldi. "Ne var?" diye kısık bir sesle sordu.

Jarred'in aklı tamamen okuduklarıyla doluydu. Kelimeler ağzından hızla döküldü. "Endon, eski kral ve kraliçeler gibi Deltora Kemerini her zaman giymen gerekiyor."

Endon şaşkınca ona baktı.

"Gel!" diye kolundan tutarak onu çekti Jarred. "Hadi gidip hemen onu alalım."

Ama Endon başını iki yana sallayıp geri çekildi. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun, Jarred. Yasa..."

Jarred sabırsızca ayağını yere vurdu. "Yasayı boş ver! O sadece yıllar içinde ortaya çıkan ve başdanışmanlar tarafından yasalaştırılan bir gelenekler yığını. Bu tehlikeli, Endon! Bundan dolayı, Deltora'nın her yeni hükümdarı bir öncekinden daha güçsüz oluyor. Bunun seninle beraber durdurulması gerek! Kemerini almalı ve takmalısın. Sonra da benimle beraber saray kapısından dışarı çıkmalısın."

Çok hızlı ve çılgınca konuşuyordu. O ana kadar Endon kaşlarını çatmış ondan uzaklaşıyordu. "Sen hastasın, dostum." diye sinirli bir şekilde fısıldadı. "Ya da hayal görüyorsun."

"Hayır!" diye ısrar etti Jarred, onu takip ederek. "Bir hayal içinde yaşayan aslında sensin. Sarayın dışındaki, şehirde ve ötesinde yaşamın nasıl olduğunu görmen gerek."

"Şehri gördüm." diye karşı çıktı Endon. "Her gün pencereden ona bakıyorum. Çok güzel."

"Ama insanlarla konuşmuyorsun. Aralarında yürümüyorsun."

"Tabi ki konuşmuyorum ve yürümüyorum. Bu, yasadan dolayı yasak!" diye soluk soluğa konuştu. "Ama her şeyin yolunda olduğunu biliyorum."

"Prandine'in sana söylediklerinden başka hiçbir şey bilmiyorsun!" diye bağırdı Jarred.

"Ve bu yeterli değil mi?" Bu soğuk ses havayı soğuk bir çelik gibi kesti.

3 - KAÇIŞ

Şaşırın Jarred ve Endon oldukları yerde döndüler. Prandinene kapının eşiğinde duruyordu. Gözleri Jarred'e odaklanmış, öfkeden parlıyordu.

"Kralı görevinden ve yasadan uzaklaştırmaya teşvik etmeye nasıl olur da kalkarsın, hizmetçi çocuğu?" diye yılan gibi tıslarken uzun adımlarla kilisenin içine girdi. "Onu her zaman kıskandın. Ve şimdi onu yok etmeye çalışıyorsun. Hain!"

"Hayır!" diye bağırdı Jarred ve sonra Endon'a döndü. "Bana inan!" diye yalvardı. "Bütün kalbimle iyiliğini istiyorum." Ama Endon dehşete düşmüş bir şekilde geriye çekilmişti.

Jarred, onu Endon'a göstermek, söylediklerinin mantıklı olduğunu ispatlamak amacıyla kitabı çıkarmak için elini gömleğine soktu.

"Dikkat edin, majesteleri! Bıçağı var!" diye bağırdı Prandinene. İleri fırlayıp sanki korumaya çalışıyormuş gibi Endon'u pelerinin altına soktu. Sesi bir çığlığa dönüşecek kadar yükseldi. "Katil. Hain! Muhafızlar! Muhafızlar!"

Emily Rodda

Jarred bir an için olduğu yerde donakaldı. Sonra uyarı an-
larının çaldığını işitti. Bağrışmalar ve kiliseye doğru koşan ayak
seslerini duydu. Prandine'in alay eden, zafer dolu gülümsemesini
gördü. Ona beklediği fırsatı verdiğini fark etti... Jarred'den son-
suza kadar kurtulma fırsatını.

Jarred eğer ölmek istemiyorsa kaçması gerektiğini biliyor-
du. Prandine'i bir kenara itip kilisenin merdivenlerinden dışarı
yıldırım gibi fırladı ve sarayın içine daldı. Aşçıların büyük ocak-
lardaki ateşleri yakmaya başladığı koca, loş mutfağa hızla girdi.
Arkasından gelen muhafızların bağrışmalarını duyabiliyordu.
“Hain! Durdurun onu! Durdurun!”

Ama aşçılar onu durdurmaya kalkmadılar. Muhafızların ko-
valadığı kişinin o olduğunu nasıl bilebilirlerdi ki? Bu durumda
sadece Jarred'in mutfak kapısını açıp dışarı fırlamasını seyretti-
ler.

Dışarıda, bir at arabasına yemek artıkları atan dilenci kılıklı
yaşlı bir adam dışında kimse yoktu. O da saray duvarlarının yanın-
daki gür çalıların arkasına dalan Jarred'e dikkat bile etmedi.

Jarred eğilerek çalıların arasından sarayın önüne doğru iler-
ledi. Sonra zikzaklar çizerek eskiden Min'den saklanmak için o
ve Endon'un sık sık gittikleri kapının yanındaki ağaca ulaşana
kadar koştu.

Boş ağacın içine gizlice girdi ve nefes nefese oraya sıkıştı.
Sonunda muhafızların onu bulacağından kesinlikle emindi. Belki
de Endon onlara nereye bakmaları gerektiğini söylerdi. Ve onu
bulduklarında öldüreceklerdi. Bu konuda hiçbir şüphesi yoktu.

Sabırsız olduğu için hâlâ şaşkın, yorgun ve üzüntü içindeydi.
Endon'u çılginca konuşmasıyla korkuttuğu ve Prandine'in eli-
ne bir fırsat verdiği için kendi kendine lanet okudu.

Sessizlik Ormanı

Çok uzak olmayan bir yerden gıcırta ve tıngırtı sesi geldi. Ağacın kovuğundan dikkatlice dışarı bakan Jarred çöp arabasının sarayın kenarından güçlükle ilerleyip kapıya yöneldiğini gördü. Yaşlı adam önde oturmuş, dizginleri kederli bir şekilde sallayıp yorgun atını zorluyordu.

Jarred'in içi hoptu. Belki her şeye rağmen bu saraydan kaçması için bir fırsat olabilirdi! Ama Endon'u yalnız başına ve korumasız bırakıp nasıl kaçabilirdi ki? Artık Prandine'in kötü olduğundan emindi.

Eğer kalırsan öleceksin. Ve sonra bir daha asla Endon'a yardım edemeyeceksin. Asla.

Bu düşünce aklını başına getirdi. Kurşun kalemmini ve kâğıdını çıkarıp bir not yazdı.

EĞELER BELANELA İHELTELİ
YELACEL INEL ELOLEL
URELSELA YELÜ KELSEEĞEKE
NELİEL ŞELAELEL ALEL BELEN
ELGELE ELCEĞEL İMEL

Notu ağacın gövdesindeki bir deliğe sıkıştırırken bir taraftan da arkadaşını bir daha görüp göremeyeceğini merak ediyordu. Belki Endon, Prandine'in onun hakkında söylediklerine inanıp buraya bir daha asla gelmeyecekti.

(*) Eğer bana ihtiyacın olursa yükseklere nişan al. Ben geleceğim.

Emily Rodda

Ama elinden geleni yapması gerekiyordu ve araba yaklaşmıştı. Yakında ağacın altından geçecekti. Bu onun kaçması için tek fırsat olabilirdi.

Daha önce birçok kez yaptığı gibi ağacın boş gövdesinin içinden yukarı tırmandı ve en alçak dalların tam altına açılan delikten çıktı.

Bulduğu yerden muhafızların her yerde olduklarını görebiliyordu. Ama saklanmaya alıştı. Karın üstü yattı ve sallamaya dikkat ederek dala sıkıca yapıştı.

Çöp arabası şimdi tam altındaydı. Uygun an gelinceye kadar bekledi, sonra yavaşça arkaya düşüp tamamen saklanana dek yapış yapış yemek artıklarının içine hızla gömüldü.

Ekmek kırıntıları, elma kabukları, küflü peynirler, çiğnenmiş kemikler ve yarı yenmiş kekler yüzüne geliyordu. Kokudan dolayı neredeyse boğulacaktı. Gözlerini sıkıca kapadı ve nefesini tuttu.

Atın nal seslerini ve onu arayan muhafızların uzaktan gelen bağırmalarını duyabiliyordu. Ve en sonunda da büyük tahta kapıların ilk ikisinin takırdayarak açılma sesini duyabildi.

Araba güçlükle ilerlerken kalbi güm güm atıyordu. Az kalmıştı...

Araba sarsılarak yoluna devam etti. Bir gıcırtyla ikinci kapıda güm, diye kapandı. Ve ardından, Jarred hayatında ilk kez saray duvarlarının dışında olduğunu anladı. Araba şimdi tepeden aşağı güçlükle ilerlemeye devam etti. Kısa bir süre sonra pence-resinden sık sık gördüğü güzel şehirde olacaktı.

Bakması gerekiyordu. Çok merak ediyordu. Gözleri ve burnu yemek artığı yığınının çıkacak kadar yavaşça kıpırdandı.

Sessizlik Ormanı

Geriden saraya bakıyordu. Duvarları ve kapıyı görebiliyordu. İçi boş ağacın tepesini görebiliyordu. Ama Jarred gözlerini şaşkınlıktan kıstı: sarayın mazgallarını ya da bahçedeki diğer ağaçların tepesini niçin göremiyordu? Duvarın üstünde sadece parıldayan bir sis vardı.

Gözlerinde bir sorun olduğunu sandı ve ovuşturdu. Ama sis kaybolmadı.

Şaşkınca şehre doğru bakmak için başını çevirdi. Dehşet ve korku içinde öyle şaşırdı ki neredeyse çılgılık atacaktı. Gördüğü güzellik bir anda harabeye dönüşmüştü.

Güzel binalar harap hâldeydi. Yollar çukurlarla doluydu. Tahıl tarlaları kahverengi ve yabancı otlarla doluydu. Ağaçlar bodurlaşmış ve eğilmişti. Tepenin eteğinde bekleyen zayıf, eski püskü kıyafetler içindeki insan kalabalığı sepetler ve torbalar taşıyordu.

Jarred çöplerin arasından çıkmaya çalıştı. Şaşkınlık içindeydi, arabayı süren adamın onu duyup duymadığı umrunda değildi. Yaşlı adam etrafına bakınmadı. Jarred, onun sağır olduğunu fark etti. Ata tek bir kelime bile etmediği için hiç şüphesiz konuşamıyordu da.

Jarred arabanın arkasından aşağı atladı ve yolun kenarındaki hendeğin içine yuvarlandı. Uzanıp arabanın tepenin eşiğine gelmesini ve orada durmasını izledi. Yaşlı adam olduğu yerdedik dik bakarken sefil görünümlü insanlar yiyecek artığı arabasının etrafını sardılar. Jarred, insanların saray masalarından gelen yemek artıkları için birbirleriyle kavga ettiklerini gördü, eski kemikleri, ekmeğe ve sebze kabuklarını çantalarıyla ağızlarına sokuşturuyorlardı.

Açlıktan ölmüşlerdi.

Emily Rodda

Jarred üzüntülü bir şekilde tekrar saraya baktı. Buradan parılayan sisin üstünde saray mazgallarının tepelerini görebiliyordu.

Endon belki tam şu anda penceresinden şehre bakıyordu. Huzur, güzellik ve bolluk görüyor olmalıydı. Bir yalan görüyordu. Sisli bir ekranın üstündeki resimlerin yarattığı bir yalan.

Acaba bu kötü büyü kaç yıldır Deltora kral ve kraliçelerinin gözlerini kör etmişti? Ve onu kim yapmıştı?

Jarred'in aklına o kitaptaki sözler geldi. Dehşet içinde titredi.

... Düşmanın zeki ve kurnaz olduğunu, öfkesi ve kıskançlığının binlerce yılı göz açıp kapayana kadar geçireceğini...

Gölgelerin Efendisi harekete geçiyordu.

4 - DEMİRCİ OCAĞI

Daha sonra, Jarred hendekten dışarı tırmanışını zorlukla hatırlayabildi. Yolun ötesindeki dikenli çalılar ve birbirine girmiş yabancı otlar arasından güçlüklerle ilerlemesini hatırlayamadı. Onu, en sonunda yere yığılıp bayıldığında demirci ocağına yönelen şeyin ne olduğunu anlayamadı.

Belki ateşin parıltısını görmüştü. Belki akkor hâlindeki sıcak metali döven çekici duymuş ve bu ses ona, Endon'la derslerini hatırlatmıştı. Ya da Adin'in ruhu onu arıyordu. Çünkü inatçı ve korkusuz bir adam olan Crian (Kırian), Del'de onu içeri alacak tek kişiydi.

Crian doğrudu ve ocağın arkasındaki küçük eve giderken ona yardım etti. Bağırınca şirin suratlı bir kız çocuğu koşarak geldi. Gözleri sorularla doluydu, ama Crian, Jarred'e su, ekmek verip yaralarını tedavi ederken hiç konuşmadı. Yırtılmış pis kıyafetini çıkartıp ona sade bir gecelik vererek küçük bir yatağa yatırdılar.

Sonra Jarred uyudu.

Uyandığında, bir çekiç hâlâ metalin üstünde çınıyor, kız mutfakta şarkı söylüyordu ve güneş batmak üzereydi. Bütün gün uyumuştı.

Crian'ı ocakta çalışırken buldu. Yaşlı adam döndü ve konuşmadan ona baktı.

“İlginiz için bütün kalbimle teşekkür ederim.” dedi sarsakça Jarred. “Şimdi buradan gidiyorum, çünkü başınızın belaya girmesini istemiyorum. Ama eğer saray muhafızları beni aramak için gelirse yalvarırım burada olduğumu söylemeyin. Size yeni kralı öldürmeye çalıştığımı söyleyeceklerdir. Ama ben öyle bir şey yapmadım.”

“Daha da kötüsü var.” diye sert bir şekilde karşılık verdi yaşlı adam, işine dönüp, “Eğer öldürmüş olsaydın Del'deki birçok kişi sana teşekkür ederdi.”

Jarred nefesini tuttu. Demek burada durum böyleydi. Kral bırakın sevilmeyi nefret edilen biriydi. Buna hiç de şaşırılmıyordu. Halkına göre onlar açlıktan ölürken kral, yüksek duvarların ardında lüks içinde yaşıyordu. Kralın onların yaşadığı sorunlardan haberi olmadığını bilmiyorlardı.

“Muhafızlar gelmeyecek.” dedi yaşlı adam, geriye dönmeden. “Kıyafetlerini uçurumdan denize attım ve onları bulmalarını izledim. Boğulduğunu sanıyorlar.”

Jarred ne söyleyeceğini bilemedi. Crian'ın dövdüğü bir at nalını bitirmesini izledi. Düşünmeden ocağın yanındaki koca maşayı aldı ve öne çıktı. Crian'ın şaşkın bakışları altında nalı alıp yanda duran su fıçısına daldırdı. Sudan bir tıs sesi ve kabarcıklar çıktıktan sonra demir soğudu.

“Sen daha önce bu işi yapmışsın.” diye mırıldandı Crian.

Jarred başıyla onayladı. “Biraz.” dedi. Dikkatlice nalı sudan çıkardı ve bir kenara koydu.

“Ben yaşlıyım.” dedi, onu izleyerek. “Şu anda elbiselerini giydiğin oğlum üç yıl önce öldürüldü. Sevgili karısı ondan önce, çocukları doğarken öldü. Şimdi sadece o çocukla, Anna’yla yaşıyorum. Basit bir yaşantımız var, ama her zaman karnımızı doyuracak kadar yiyeceğimiz olur. Ve gücüm yettiği sürece de olacak.”

Jarred’in yumuşak, beyaz ellerine ve uzun, yuvarlak tırnaklarına bir göz attı. “Burada kalabilirsin, evlat.” dedi. “Ama karnını doyurmak için sıkı çalışman gerekecek.”

“Çalışabilirim.” dedi güçlü bir şekilde Jarred.

Onu burada kalmaktan daha mutlu edebilecek hiçbir şey yoktu. Yaşlı demirciyi sevmiştii. Sakin ve şirin suratlı Anna’yı da sevmiştii. Burada saraya yakın olabilecekti. İzlemek dışında Endon için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ama en azından bunu yapacağına yemin etmişti.

Prandine, onu ölü sanıyordu. Ama Endon’a bunu söyleyeceğini hiç zannetmiyordu. Kralın Jarred’in hâlâ yaşıyor ve tehlikeli olduğunu düşünmesi onun işine gelirdi. Eğer ölmekten korkarsa, Endon, ona söyleneni tam anlamıyla yapmaya daha da gönüllü olacaktı.

Ama bir gün Endon her şeye rağmen benim haklı olduğumu anlayacak, diye düşündü Jarred. Bir gün beni çağırabilir. Ve eğer bu olursa, ben hazır olacağım.

Böylece her şey yoluna girdi. Jarred saraydan geldiğini açığa gösteren uzun, örme saçlarını kesip kısalttı. Ve ondan sonra her gün ocakta çalıştı.

Sıcak demir ve çeliği dövüp kılıçla zırh yapmayı zaten biliyordu. Şimdi daha basit şeyler yapmayı öğrenmesi gerekiyordu:

at nalları, baltalar ve sabanlar için bıçaklar. Ama bunları çabucak öğrendi. Demircinin işlerini devraldıkça adaleleri sertleştirdi ve yumuşak elleri nasır tuttu.

Demircide işler hareketliydi, ama Crian ve Anna yine de fakirdi. Jarred kısa bir süre sonra Del'deki çoğu kişinin fakirliği nedeniyle demirciye yaptığı işler karşılığında çok az para ödediklerini öğrendi. Hatta bazıları hiçbir şey vermiyordu. Ve Crian onlara yine de yardım ediyor, "Paranız olduğunda ödersiniz." diyordu.

İkinci gün, Jarred, ona ve Endon'a sarayın dışındaki yaşamla ilgili öğretilen her şeyin bir yalan olduğunu fark etti. Şehir sefalet içindeydi, açlık, hastalık her yerdedi. Surlarının dışında, tuhaf ve berbat yaratıklar, haydut çeteleri dolaşıyordu. Yıllardır çevreye yayılmış olan kasaba ve köylerden hiçbir haber gelmiyordu.

Birçok kişi açlıktan bitap düşmüştü. Yine de tepeleme yiyecek ve içecek yüklü, sıkıca korunan arabaların gecenin bir yarısında şehirden geçip saraya gittiği söyleniyordu. Hiç kimse o arabaların nereden geldiğini bilmiyordu.

"Sanırım uzaklarda bir yerden." diye mırıldandı Crian, ikinci gece ateşin kenarına oturduklarında. "Buralarda bu kadar bolluk olduğunu zannetmiyorum."

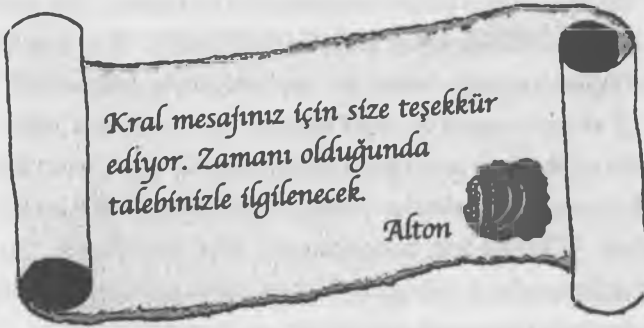
"Deltora'nın bir zamanlar huzur ve bolluk ülkesi olduğu söyleniyor." diye ekledi Anna. "Ama bu çok uzun zaman önceymiş."

"Yeni kralın bunlardan haberi yok!" diye bağırırdı Jarred. "Ve de eski kralın. Ona söylemeliydiniz..."

"Ona söylemek mi?" diye kızgınca homurdandı Crian. "Ona sık sık söyledik!" İskemlesinde geriye döndü ve raftan eski bir teneke kutu çekti. Kutuyu Jarred'e uzattı. "Aç!" diye emretti.

Sessizlik Ormanı

Jarred kutunun kapağını kaldırdı. İçinde kenarı altın işlemeli küçük parşömen rulolar vardı. Şaşkınca, rulolardan birini aldı ve düzeltti.

Kaşlarını çatan Jarred parşömeni tekrar kutuya koyup başka bir tane aldı. Bu da biraz önce gösterdiği parşömenle aynıydı. Sonraki gösterdikleri de aynıydı. Dördüncü parşömendeki tek fark “Kral” yerine “Kraliçe Lilia” olarak imzalanmıştı. Jarred’in hatırladığı kadarıyla Lilia, Alton’un annesiydi.

Parşömenleri araştırırdı. Yüzlerceydiler, hepsi kraliyet mührüyle damgalanmıştı. Bazıları diğerlerinden çok daha eskiydi ve tarih derslerinden hatırladığı kraliyet isimleriyle imzalanmıştı.

“Hepsi birbirinin aynı.” dedi Crian, Jarred parşömenleri okurken. “Aralarındaki tek fark, aşağıdaki isimler. Yüzlerce yıldır saraya yardım için mesajlar yollanıyor. Ve bu lanet parşömenler karşılık olarak alınan tek şey. Bugüne kadar hiçbir şey yapılmadı. Hiçbir şey.”

Jarred’in boğazı öfke ve acıdan düğümlendi. “En azından Kral Alton mesajlarınızı asla almadı, Crian.” dedi, elinden geldiği kadar sakin bir şekilde. “Sanırım başdanışmanı onların eline geçmesini engelledi. Adı Prandine.”

“Kral bu cevapları imzaladı ve kraliyet mührüyle damgaladı.” diye soğuk bir şekilde devam etti Crian ve parmağını kutuya vurdu. “Aynı ondan önce annesi ve dedesinin yaptığı gibi.”

“Başdanışmanın bütün cevapları kral imzalasın, diye hazırlaması yasa... artık âdet olmuş.” diye bağırdı Jarred. “Eski kral, Prandine’in önüne koyduğu bütün her şeyi imzalayıp mühürlerdi.”

“O zaman o aptal ve zayıf biriydi!” diye patladı Crian. “Bu durumda oğlunun da onun gibi olduğundan hiç şüphe yok! Endon da bizim için babası gibi işe yaramaz biri olacak.” Başını iki yana salladı. “Deltora için korkuyorum.” diye mırıldandı. “Şu anda o kadar zayıfız ki Gölge Ülkesi’nden gelebilecek istilaya karşı kendimizi korumak için hiçbir şey yapamayız.”

“Gölgelerin Efendisi istila etmeyecek, büyükbaba.” diye onu sakinleştirdi Anna. “Deltora Kemerini bizi koruduğu sürece etmeyecek. Ve kralımız kemeri koruyor. Bizim için en azından o kadarını yapıyor.”

Jarred korkudan ürperdiğini hissetti. Ama hatalı olduğunu Anna’ya söyleyemedi. Eğer kralın kemeri takmayıp başkalarının gözetiminde bir yere kilitlediğini öğrenirse Anna son umudunu da yitirecekti.

Ah, Endon, diye düşündü, o gece yatarken. Sen istemediğin sürece sana ulaşamam. Çok iyi korunuyorsun. Ama sen, bana ulaşabilirsin. İçi boş ağaca git. Notumu oku. Sinyali ver.

O andan itibaren, her sabah çalışmaya başlamadan önce Jarred tepenin puslu bulutunun üstünde yükselen ağaca baktı. Dikkatlice bakıp tepedeki kralın altın rengi okunun pırıltısını arıyordu. Endon’un ona ihtiyacı olduğunu gösteren sinyali.

Ama sinyalin gelmesi çok, ama çok uzun zaman aldı. Ve o zaman geldiğinde artık çok geç olmuştu.

5 - DÜŞMANIN SALDIRISI

Yıllar geçti ve yaşam devam etti. Jarred ve Anna evlendiler. Sonra yaşlı Crian öldü ve Jarred, onun yerine demirci oldu.

Jarred bazen başka bir yaşamı olduğunu dahi unuttuyordu. Sanki sarayda geçirdiği zaman bir rüyaydı. Ama yine de her şafak vakti, tepenin üstündeki ağaca bakıyordu. Ve hâlâ sarayın kütüphanesinde bulunduğu küçük kitabı sık sık okuyordu. Sonra geleceğin getirebileceklerinden korktu. Sevgili Anna'sı ve beledikleri çocukları için korktu. Kendisi için, Endon için, bütün Deltora için korktu.

Bir gece, Endon'un taç giymesinden yedi yıl sonra huzursuzca yatağında kımıldandı.

"Neredeyse gün doğacak ve sen hiç uyumadın, Jarred." dedi en sonunda nazikçe Anna. "Sorun ne?"

"Bilmiyo:um, tatlım." diye mırıldandı Jarred. "Ama uyuyamıyorum."

"Belki bu oda çok sıcak." dedi Anna, yataktan çıkıp. "Pencereyi biraz daha açacağım."

Perdeleri kenara çekti ve pencere mandalına ulaşırken aniden çığlık atıp geri sıçradı.

Jarred ayağa fırlayıp onun yanına koştu.

“İşte!” diye işaret ederek bağırdı Anna. Jarred, ona sarılmıştı. “Ah, Jarred, bunlar ne?”

Jarred pencereden dışarı baktı ve nefesini tuttu. Tepenin üstündeki sarayın yukarısında canavarımsı şeyler dönüp duruyordu.

Hava hâlâ onları net bir şekilde göremeyecek kadar karanlıktı. Ama onların kocaman kuşlar olduğu şüphe götürmezdi. Yedi taneydiler. Boyunları uzundu. Kocaman, çengelli gagaları acımasızdı. Güçlü kanatları sarsakça, ama güçlü bir şekilde havayı dövüyordu. Jarred izlerken aşağı daldılar ve sonra farklı yönlere uçup dağıldılar.

Aklına bir isim geldi. Geçmişindeki okul günlerinden kalma bir isim.

“Akbaba.” diye fısıldadı. Kolu Anna’nın omuzlarına daha da sıkı sarıldı.

Karısı, ona döndü, gözleri korku doluydu ve fal taşı gibi açılmıştı.

“Akbaba.” diye yavaşça tekrar etti Jarred, hâlâ saraya bakıyordu. “Ölü eti yiyen ve binlerce yıl yaşayan büyük kuşlar. Yedisiz Gölgelerin Efendisi’ne hizmet eder.”

“Buraya neden geldiler?” diye fısıldadı Anna.

“Bilmiyorum. Ama korkarım...” Jarred aniden durup öne uzandı. Güneşin ilk zayıf ışıklarıyla pırıl pırıl parlayan bir şey görmüştü.

Bir an için hareketsiz kaldı. Sonra Anna’ya döndü, yüzü neşesiz ve soluktu.

“Endon’un oku ağaçta.” dedi. “Sonunda beni çağırırdı.”

Sessizlik Ormanı

Jarred hemen giyinip demirci ocağının arkasındaki evden dışarı fırlamıştı. Tepeden hızla saraya giderken kafası hızla çalıyor, şırıyordu.

Endon'a nasıl ulaşacaktı? Eğer duvara çıkarsa içerideki muhafızlar kesinlikle onu göreceklerdi. Daha yere ulaşmadan bir düzine ok yiyebilirdi. Yemek artıkları toplayan araba işine yaramazdı. Prandine kaçmak için onu kullandığını tahmin etmiş olmalıydı, çünkü ondan sonra saraya girmesine izin verilmemişti. Artık araba iki çift kapının arasında beklerken muhafızlar, onu çuvallarla dolduruyorlardı.

Bana sadece Endon'un kendisi yardım edebilir, diye düşündü Jarred, koşarken. Belki de beni izliyor ve bekliyordur...

Ama nefes nefese yavaşlayıp sarayın kapılarına baktığında sınıksız kapalı olduklarını ve dışarıdaki yolun bomboş olduğunu görebildi.

Jarred yaklaşırken tüyleri ürperdi. Saray duvarlarını çevreleyen uzun otlar şafak meltemiyle hışırdıyordu. Bir tuzağa giriyor olabilirdi. Muhafızlar her an için otların arasındaki saklandıkları yerlerden fırlayacak ve onu yakalayacaklardı. Belki Endon en sonunda onu, Prandine'e vermeye karar vermişti.

Ayağı yolun tozları arasında duran bir şeye değdi. Aşağı baktı ve bir çocuğun tahta okunu gördü. Küçük bir kâğıt parçası okun sapına sarılmış ve oraya bağlanmıştı.

Kalbi hızla atan Jarred oku yerden aldı ve kâğıdı çekip çıkardı. Ama düzeltip bakınca heyecanı kayboldu.

Bu sadece bir çocuk çizimiydi. Saraylı bir çocuk bir oyun oynamıştı; o ve Endon'un bir zamanlar yaptığı gibi duvarın üzerinden ok atmıştı.

Jarred tiksinererek kâğıdı buruşturdu ve yere attı. Sonra tekrar kapalı kapılara ve boş yola baktı. Hâlâ ne bir hareket, ne de bir işaret vardı. Hiçbir şey yoktu, ama tahta ok tozların içinde yatıyor ve küçük kâğıt rulo rüzgârla beraber yavaş yavaş ondan uzaklaşıyordu. Ona dik dik baktı ve aklına o salakça yazı tekrar geldi.

Tuhaf, diye düşündü. Kâğıtta yazanlar sanki bir talimattı. Küçük bir çocuğun hatırlayıp söyleyebileceği bir talimat.

Aklına bir fikir geldi. Kâğıdın peşinden koştu ve tekrar yakaladı. Buruşuklukları düzeltti ve yakından baktı; bu kez daha önce gözden kaçırdığı iki şey gördü. Kâğıt eskimekten sararmıştı. Ve yazı çocukça olsa da tuhaf bir şekilde tanıdıktı.

Sessizlik Ormanı

Endon küçükken böyle yazardı, diye hayretler içinde düşündü. Ve resmi de Endon çizmiş. Bundan eminim.

Birden ne olduğunu anladı. Endon'un çok az zamanı vardı. Ama yine de Jarred'e bir mesaj yollamak istemişti. Bu durumda da çocukluk resimlerinden birini alıp duvarın öbür tarafına atmıştı. Yerde görürlerse muhafızlar fark etmesin, diye bir çocuk oku kullanmıştı.

Ve eğer Jarred haklıysa, Endon sıradan bir resim seçmemişti. Bunun onun için özel bir anlamı vardı. Yoksa niçin saklamıştı ki?

Ayıyı uyandır.

Korkma...

Jarred daha fazla beklemedi. Avucundaki kâğıtla yoldan ayrılarak duvarı takip ederek sola gitti.

Aradığını bulduğunda yol gözden kaybolmuştu. Aşırı büyümüş, uzun otlara ve karışık çalılarının gölgesinde kalmasına rağmen koca kayanın şekli ortadaydı. Gerçekten tam anlamıyla uyuyan bir hayvana benziyordu.

Jarred sık bitkilerin arasından zorla kayaya doğru ilerledi. Ayının burnunun pençeleri üzerinde durduğu tarafa doğru giden uçta, otlar diğer yerlerden daha az büyümüşü. Bunun nedeni neydi? Tabi ki eğer...

"Uyanma zamanı geldi yaşlı ayı." diye yüksek sesle mırıldandı Jarred. Oraya koştu, dizlerinin üzerine çöktü ve seyrek otları yolmaya başladı. Kolayca çıkıyorlardı ve altındaki toprağı kazdıkça Jarred rahatlayarak haklı olduğunu gördü. Burada sadece ince bir toprak tabakası vardı. Altında ise geniş, yuvarlak bir metal levha.

Güçlü ellerinin levhayı tamamen ortaya çıkarıp kenara çekmesi birkaç saniye aldı. Ortaya karanlık bir delik çıktı. Kenarla-

rı taşla örülmüştü. Jarred şaşkınlık içinde, bir tünelin girişi olduğunu anladı.

Aceleci fare,

Gir evine...

Ne yapması gerektiğini biliyordu. Karın üstü yattı ve deliğe doğru kıvrılarak girip yol genişleyene kadar kendini dirsekleriyle ileri çekti.

Böylece karanlıkta sürünürken şimdi fare, fare deliğinde, diye keyifsizce düşündü. Umarız kedi deliğin diğer ucunda beklemiyordur.

Tünel kısa bir süre için aşağı doğru gitti, daha sonra düzeldi ve Jarred tepenin merkezinden geçtiğini fark etti. Hava hareketsizdi, etrafındaki duvarlar eski taşlardan yapılmıştı ve her taraf zifiri karanlıktı. Zaman kavramını tamamen yitirerek sürünmeye devam etti.

En sonunda tünel yukarı doğru çıkan dik taş merdivenlerle sona erdi. Kalbi güm güm atan Jarred önünü görmeden çıkmaya başladı. Sonra hiçbir uyarı olmaksızın başı sert bir kayaya çarptı. Şaşkın bir durumda yukarı çıkan yolun kesildiğini fark etti. Artık daha ileri gidemiyordu.

Kapağı kaldır.

Başardığına sevin...

Panik geçti. Jarred kollarını gerip sertçe itti ve başının üstündeki kayanın oynadığını hissetti. Daha da güçlü itti, sonra sendeledi ve kaya bir gıcırta sesiyle düzgünce yana kayarken az daha düşüyordu.

Son birkaç basamağı tırmandı ve karanlıktan, yumuşak titreşim bir ışığa doğru sürünerek çıktı.

“Kimsin?” diye boğuk ve kızgın bir ses bağırdı.

Sessizlik Ormanı

Uzun, parıldayan biri üstünde dikiliyordu. Jarred gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Uzun süre karanlıkta kaldığından, ışıktan kamaşan gözleri sulanıyordu. “Adım Jarred.” diye bağırdı. “Geri çekil!”

Tökezleyerek ayağa kalkarken görmeden kılıcını hissetti.

Sonra, aniden, hakiki ipek hışırtısı ve altın takıların tıngırtısıyla o kişi önüne diz çöktü.

“Ah, Jarred, nasıl olur da seni tanımadım?” diye bağırdı ses. “Eski dostluğumuz adına, geçmişi affetmen için sana yalvarıyorum. Güvenebileceğim tek kişi sensin. Lütfen, bize yardım et!”

Daha sonra Jarred önünde diz çökenin Endon olduğunu fark etti.

6 - ÖLÜME KADAR DOSTLAR

Jarred sarsak bir gülümsemeye diz çöken kralı kaldırmak için eğildi. “Endon! Ben de seni tanımadım! Ayağa kalk, ne olur!”

Dik dik bakarken gözlerim yavaş yavaş ışığa alışıyor, diye düşündü, eski dostunu tanımaması normaldi.

Yedi yıl önce ardında bıraktığı ince uzun, ciddi çocuk bir erkek olmuştu. Endon da Jarred gibi uzun boylu ve geniş omuzluymdu. Sert cüppesi ve yüksek yakası ışıkta parıldaayan minik mücevherlerle süslenmişti. Gözlerine sürme çekilmişti ve göz kapakları saray modasına göre maviye boyanmıştı. Uzun saçları örülüp altın rengi bir iplikle sarılmıştı. Parfüm ve baharat kokuyordu. Saray ve âdetlerinden uzun süredir uzak olan Jarred’e göre, tuhaf ve dehşet verici bir portre çiziyordu.

Jarred de Endon’un ona şaşkınlıkla baktığını anladı. Ve aniden iş kıyafetini, kalın çizmelerini, kaba sakalını ve dağınık saçlarını fark etti. Kendini sakar ve beceriksiz hissedip bunu saklamak için yana döndü.

Bunu yaparken nerede olduğunu hatırladı. Kilisedeydi. Ortadaki yüksek platformu çevreleyen mermer çinilerden biri yana itilmişti ve yattığı yerde karanlık bir delik vardı.

Sessizlik Ormanı

“Tepenin içindeki tünel sadece kraliyet ailesi tarafından bilinir ve sadece büyük bir tehlike zamanında kullanılabilirdi.” diye Endon’un yavaşça konuştuğunu duydu. “Saray inşa edilirken Kral Brandon, onun da yapılmasını emretmiş. Babam aynı ona öğretildiği gibi ben çok küçükken bir çocuğun hatırlayacağı kelimelerle bana öğretti. Saraya girmenin ve çıkmanın birer tekerlemesi var. Bu çok büyük bir sır. Başdanışman bile bunu bilmiyor.”

Jarred karşılık vermedi. Gözlerini platforma kaldırmış ve orada duran şeyi görmüştü. Bu, yaşlı bir kadının cesedi idi. Çalışmaktan yıpranmış elleri göğsünde kavuşturulmuştu. Kırış kırış su ratı etrafını saran mumların titreşen ışığında huzurlu görünüyordu.

“Min!” diye fısıldadı. Yaşlı dadıya bakarken gözleri aniden yaşlarla doldu. Onu yıllardır görmemiş, ama sık sık düşünmüştü. Öldüğüne inanmak çok zordu.

“Yetişkin bir oğlu olduğunu biliyorsun.” diye mırıldandı Endon. “Sarayda yaşadı, ama onunla asla tanışmadım. Min’in öldüğünü duyduğumda oğlunu sordum. Bir şölen sırasında kapıdan kaçtığını söylediler. Korkuyordu, Jarred. Min duyduğu şeyi ona söylemiş olmalı. Oğlu, Min’in öldürüleceğini biliyordu...”

“Öldürüldü mü?” diye zorlukla konuştu Jarred. “Ama...”

Endon’un yüzü üzüntü içinde asıldı. “Min odama geldi. Kral olmamın yedinci yılını kutlama şölenine gitmek üzereydim.” diye mırıldandı. “Endişeliydi. Dikiş odasında çalışıyordu ve dışarıdan kulak misafiri olduğu bir fısıltı onu korkutmuştu. Bana sarayın içinde düşmanlar olduğunu ve bu gece kötü bir şeyler olacağını söyledi.”

Başını eğdi. “Onu dinlemedim. Çalışırken uyuyakaldığını ve rüya gördüğünü sandım. Ve bunu söyledikten kısa bir süre sonra öldü. Merdivenlerin üstünden aşağıdaki salona yuvarlanmıştı. Bunun bir kaza olduğunu söylediler. Ama...”

“Ama sen öyle olmadığını düşünüyorsun.” diye onun adına konuşmasını bitirdi Jarred. Min’in hareketsiz, soluk yüzüne üzgünce bakıyordu. “Bildikleri yüzünden öldürüldüğünü düşünüyorsun.”

“Evet.” dedi kısık sesle Endon. “Ve karım da öyle düşünüyor.”

Jarred, ona bir bakış attı. “Demek evlendin.” dedi. “Ben de.”

Endon gülümsedi. “Bu güzel.” diye nazıkçe mırıldandı. “Umarım evliliğin benimki gibi mutludur. Karımın adı, Kraliçe Sharn (Şarn). Yasaya göre evliliğimizden önce birbirimizle hiç konuşmadık, ama her geçen yıl benim için daha da değer kazanıyor. İlk çocuğumuz yaz sonu doğacak.”

“Bizimki de sonbaharın başında.” dedi Jarred.

İkisi de ayrı kaldıkları bu uzun yılları düşünerek sessiz kaldılar. Sonra Endon gözlerini Jarred’inkilere dikti. “Seni tekrar gördüğüme çok sevindim, dostum.” dedi yavaşça. “Bana ihanet edebileceğine inanarak zalimce cezalandırıldım. Seni çok özledim.”

Ve aniden aralarındaki yabancılık eriyip gitti. Jarred elini uzatıp Endon’la sıcak bir şekilde tokalaştı. “Çocukken ölüme kadar dostuz demiştik, her zaman da ölüme kadar dost olacağız.” dedi. “Bunu aklımdan hiç çıkarmadım Endon, çünkü başın belaya girdiğinde beni aradın. Keşke daha önce çağırmış olsaydın. Çok az zamanımız kaldığından korkuyorum.”

“O zaman Min haklıydı.” diye fısıldadı Endon. “Kötülük burada.”

“Kötülük çok uzun bir süredir burada.” dedi Jarred. “Ve şimdi...”

Arkalarındaki kapının tık diye açıldığını duyduklarında, ikisi de elleri kılıçlarında hızla geri döndüler.

“Endon, gün ağardı.” dedi yavaşça bir ses.

“Sharn!” diye bağırdı Endon. Kiliseye süzülerek giren güzel genç kadını karşılamak için koştu. Kadın da onun gibi süslü

Sessizlik Ormanı

bir cüppe giyiyordu. Parlak ve düz saçları başının üstünde toplanmıştı. Bütün gece uyumamış gibi gözlerinin altı morarmıştı.

Kraliçe, Jarred'i görünce nefesini tuttu ve geriledi.

"Korkma, Sharn." dedi nazikçe Endon. "O sadece Jarred."

"Jarred! Geldin demek!" diye bağırdı kadın, yorgun yüzünde bir tebessüm belirdi.

"Geldim." diye başıyla onayladı Jarred. "Ve ülkemizin başındaki belayla savaşmanız için elimden geleni yapacağım. Ama hızlı davranmamız gerekiyor. Bir an önce kuleye gitmeliyiz ki, Endon, Deltora Kemerini tekrar alabilsin."

Endon bembeyaz bir yüzle ona bakakaldı. "Jarred, ben... ben bunu yapamam." diye kekeledi. "Yasa..."

"Yasayı boş ver, Endon!" dedi Jarred uzun adımlarla kapıya doğru yürürken. "Bunu sana bir kez söyledim, ama beni dinlemedin. O hatayı tekrar yapma. Kemer, Deltora'nın tek savunması. Halk senin onu koruduğunu düşünüyor. Ve sanırım şimdi tehlikede. Büyük bir tehlike."

Endon hâlâ tereddüt içinde, kımıldamadan dururken Sharn kolunu onunkinin üstüne koydu. "Sen kralısın Endon." dedi sakinçe. "Deltora'ya olan görevin yasaya uyma görevinden daha önemli. Hadi hep beraber kuleye gidelim."

Endon başıyla onayladı. "Peki." dedi. "Gidiyoruz. Hep beraber."

Koca merdivenlerden koşarak çıkıp birinci, ikinci, üçüncü katı geçip kule odasına doğru ilerlediler. Sessizce hareket etmelerine rağmen hiç kimseyi görmediler. Saat hâlâ çok erkendi ve aşçılar aşağıdaki mutfaklarda dolaşmaya başlamış olmalarına rağmen sarayda çok az kişi kıpırdanmaya başlamıştı.

Son basamaklara geldiklerinde Jarred her şeyin yolunda gittiğini düşünmeye başladı. Hemen arkasında ilerleyen Endon ve Sharn'la beraber hevesle yukarı çıktı ve sonra aniden durdu.

Kule odasının kapısı ağızına kadar açıldı ve üç altın kilidi de kırılmıştı. Kapının önündeki üç muhafız öldürülmüş olmalarına rağmen, kılıçlarını hâlâ ellerinde sıkı sıkı tutuyorlardı.

Jarred ardından bir hıçkırma sesi duydu. Sonra Endon, onu geçip kule odasına girdi. İçeriden tek bir acı feryat duyuldu. Sonra sessizlik.

Jarred'in kalbi göğsünde burulmuş gibi oldu. O ve Sharn yavaşça kralı takip ettiler.

Küçük, yuvarlak odada çıt çıkmıyordu ve havada pis bir koku vardı. Açık pencerelerin dışındaki gökyüzü seyrek bir bulut yığınının arasından yeni yükselen güneşin kızgın kızıl ışıklarıyla dolmuştu. Deltora Kemerinin durduğu cam kutu paramparça olmuştu.

Endon parıldayan parçaların arasına diz çökmüştü. Kemerden geriye kalanlar önünde yerde duruyordu. Kral, onu aldı. Ellerinin arasında boşa duruyordu: gri çelikten işe yaramaz, dolaşmış bir zincir parçası. Madalyonları koparılıp bükülmüştü. Yedi mücevher de yok olmuştu.

7 - İHANET

Sham bir çığlık atarak hızla kocasının yanına gidip nazikçe onun kalkmasına yardım etti. Endon doğrulup boş ve paramparça olmuş kemeri ellerinde sıkıca tutarak olduğu yerde sallandı. Boğuk bir umutsuzluk Jarred'in içine çöktü. Korktuğu şey başına gelmişti. Düşman, zaferi kazanmıştı.

Arkasında alay edercesine alçak bir kahkaha duydu. Prandine kapının eşiğinde duruyordu. Uzun, siyah cüppesinin içinde her zamanki gibi uzun ve zayıf görünüyordu, ama sanki maskesi yüzünden düşmüş gibiydi. Şimdi, açgözlülük ve zafer gözlerini doldurup acımasızlık ağzını çarpıtmıştı.

“Demek, Jarred bir kez daha araya girmek için dirildi.” diye homurdandı. “Ama çok geç kaldın. Yakında, çok yakında, Deltora, efendimin gölgesine boyun eğecek.”

Jarred'in içinden çılginca bir öfke yükseldi. Kılıcını Prandine'in kalbine nişan alıp ileri fırladı. Bir anda kılıcı sıcaktan akkor oldu. Bir acı çığlıkla onu yere düşürdü, eli kavrulmuş ve kabarmıştı.

Emily Rodda

“Buraya gelecek kadar aptalsın.” dedi Prandine. “Eğer olmasaydın, hâlâ seni ölü olarak kabul etmeye devam edecektim. Şimdi ölüme mahkûm oldun, aynı salak kralın, küçük boyalı oyuncak gelini ve onun taşıdığı yumurcak gibi.”

Cüppesinin içinden uzun ve ince bir hançer çıkardı, sivri ucu pis yeşil bir renkte parlıyordu.

Jarred, ondan uzaklaşırken yaralı elinin acısıyla mücadele edip umutsuzca düşünmeye çalışıyordu. Ölmek istemiyordu, ama ne pahasına olursa olsun Endon’u, Sharn’ı ve Deltora tahtının vârisi olacak, doğmamış çocuklarını kurtarması gerekiyordu.

“Bizim sayımız senden üstün, Prandine.” dedi yüksek sesle. “Sen benimle uğraşırken diğerleri kaçabilir.” Prandine’in bunun ona bir meydan okuma değil de Endon’a bir mesaj olduğunu anlayıp anlamadığını merak etti. *Ben onun dikkatini dağıtmışken sen, Sharn’ı al ve kaç.*

Ama Prandine bir tekmede ardındaki kapıyı kapatıp tekrar güldü. “Boğuşma olmayacak.” diye alay ederken ilerledi. “Bu bıçaktaki zehir ölümcül. En ufak bir çizikle bile hemen ölürsün. Aynı annen ve baban gibi, Kral Endon.”

“Katil. Hain!” diyen Endon, Sharn’ı arkasına aldı. “Kralına ve ülkeneye ihanet ettin.”

“Burası benim ülkem değil.” diye dudak büktü Prandine. “Benim sadakatim, benden önceki başdanışman gibi her zaman başka bir yere ve çok daha büyük bir efendiye aittir.”

Endon’a küçümseyerek baktı. “Sen kraliyet maskaraları ailesinde en sonuncusun, Kral Endon. Ailenin gücünü yavaş yavaş alıp sizi biz ipleri çektiğimizde kımıldayan kuklalara dönüştürdük. Ve en sonunda son savunmanı yıkmanın zamanı geldi.”

Kemikli parmağıyla Endon’un ellerindeki yamru yumru zinciri gösterdi. “En sonunda Demirci Adin’in lanet eseri dağıldı.”

Sessizlik Ormanı

“Mücevherler yok edilemezler.” dedi soluk dudaklarının arasından Endon. “Ve onları Deltora’nın sınırlarından çıkaran ölür.”

Prandine zalimce gülümsedi. “Mücevherler o kadar uzak ve geniş yerlere dağıtıldı ki hiç kimse onları bulmaya cesaret edemez. Sen ve doğmamış yumurcağın öldüğünde zaten onları bulmanın bir anlamı da kalmayacak.”

Oda karardı ve kulenin dışında gök gürledi. Prandine’in gözleri zaferle ışıldadı. “Gölgelerin Efendisi geliyor.” diye fısıldadı.

Duvarın yanına çöken Sharn yavaşça inledi. Sonra sanki bir şey duydu. Korkarak açık pencereye yaklaştı ve dışarı baktı, ama karanlık gökyüzüne değil, kulenin altındaki yere. Daha sonra da sanki bir çığılığı bastırmak istermiş gibi eliyle ağzını kapatarak geri fırladı.

“Ne var?” diye homurdandı Prandine, aniden gerilmişti.

Sharn başını iki yana salladı. “Hiçbir şey.” diye kekeledi. “Yanılmışım. Orada hiç kimse yok.”

Ah, Sharn, bir çocuk bile yalan söylediğini anlayabilir, diye umutsuzca düşündü Jarred. Sayende bize yardıma gelen herkesin akıbeti kötü olacak.

“Olduğunuz yerde kalın yoksa kraliçe hemen ölür!” diye iki adama bağıırken odanın karşısına geçti.

Prandine, onun yanına geldiğinde Sharn geriye sindi. “Dışarı bakma! Orada hiç kimse yok!” diye tekrar bağırdı.

“Sen öyle diyorsun.” dedi Prandine. Başını ve omuzlarını açık pencereden dışarı çıkardı.

Sharn, onun arkasına geçip dizlerine sarıldı, bacaklarını yuvarları doğru geri çekti ve pencerenin kenarından aşağı itti.

Jarred ve Endon oldukları yerde donakalıp düşmanlarının çığılığını ve yere çakılmasını işittiler. Şaşkınlık içinde pencereden onlara dönen küçük kadına baktılar.

“Büyük salonda sık sık küçük soytarıların büyükleri aşağıdan kızdırmasını izledim.” dedi sakince Sharn. “Bu numara ben de de işe yarayabilirdi.”

“Pencereden... pencereden ne gördün?” diye kekeledi Jarred.

“Hiçbir şey. Aynı ona söylediğim gibi. Ama sözüme güvenmeyeceğini biliyordum.” Sharn başını geriye attı. “Ve dışarı sarkacağını biliyordum. Benim gibi küçük boyalı bir bebekten niçin korksun ki?”

Jarred samimi bir hayranlıkla ona baktı, sonra Endon’a döndü. “Eşin konusunda benimki gibi, şanslısın.” dedi.

Endon yavaşça başıyla onayladı. Sersemlemiş gibi görünüyordu.

Gök dışarıdan gürüldeyip kızgın bir canavar gibi onları tehdit ediyordu. Kenarları koyu kırmızı siyah bulutlar hızla kuleye doğru geliyorlardı.

“Hemen tünele gitmeliyiz.” dedi telaşla Jarred. “Çabuk olun.”

Merdivenlerden aşağı koşarlarken sarayda korku dolu sesler yankılanıyordu. İnsanlar, dehşet içinde uyanıyordu.

“Onların başına bu bela benim yüzümden geldi.” diye inledi Endon, kilisenin kapısına ulaştıklarında. “Nasıl olur da onları bırakabilirim?”

“Başka bir seçeneğin yok, Endon.” diye güçlükle soludu Jarred. “Ailenin yaşaması gerekiyor yoksa Deltora sonsuza kadar Gölgelelerin Efendisi’nin olacak.”

Endon’la Sharn’ı kiliseye itti ve kapıyı arkalarından kapadı. “Doğruca demirci ocağına gidiyoruz.” dedi ve hızla tünelin girişine gitti. “Orada ne yapmamız gerektiğini düşüneceğiz.”

Ama Endon elinde bir zamanların Deltora Kemerî’nden geri kalan bir avuç eğri büğrü zinciri sıkıca tutuyordu.

Sessizlik Ormanı

“Kaçıp saklanamam!” diye patladı. “Mücevherleri bulmalı ve kemeri eski hâline getirmeliyim. Onlar olmadan ben çaresizim ve Deltora da yok olmaya mahkûm.”

Sharn’ın endişeli yüzüne göz atan Jarred, arkadaşının kolunu tuttu. “Mücevherlerin bulunması gerekiyor, ama onları bulacak olan sen değilsin, Endon.” dedi sertçe. “Gölgelerin Efendisi seni arıyor olacak. Saklanıp beklemen gerekiyor.”

“Ama ya kemer tamamlanmadan ölürsem?” diye umutsuzca karşılık verdi Endon. “O sadece Adin’in gerçek mirasçısını tanıyacaktır. Sadece benim için parlayacaktır!”

Jarred konuşmak için ağzını açtı, sonra konuşmamasının daha iyi olacağını düşündü. Yakında Endon halkının ona olan son güvenini de kaybetmiş olduğunu kendi kendine anlayacaktı. Deltora Kemerini bir daha asla ona ışıldamayacaktı.

Sharn sessizce kocasının yanına geldi. “Unutma, tatlım.” diye mırıldandı. “Çocuğumuz da Adin’in mirasçısı olacak.”

Endon şaşkınlıkla ona baktı. Sharn gururla onun çenesini yukarı kaldırdı.

“Eğer Gölgelerin Efendisi sabırlı olabiliyorsa biz de olabiliriz.” dedi. “Şimdilik ondan saklanacağız. Ama bunun nedeni onun düşüneceği gibi ölümden korkmamız olmayacak. Bu, çocuğumuzun güvenliği ve onu geleceğe hazırlamak için.”

Sharn, kocasının kolunu sevgiyle okşadı. “Yıllar geçer ve biz ölebiliriz, Endon.” dedi. “Ama çocuğumuz bizden sonra yaşayıp krallığı alacak ve ülkemizdeki bu kötülüğü yok edecek.”

Kadının cesareti karşısında Jarred’in içi burkuldu. Ve o anda yapması gereken şeyle yüzleşecek cesareti buldu.

Endon, Sharn’ı yanına çekmişti. “Sen gerçekten çok kıymetlisin.” diye mırıldandı. “Ama anlamıyorsun. Kemer olmadan çocuğumuz Gölgelerin Efendisi’ni yenemez. Bu mücevherler...”

“Mücevherler bir gün bulunacak.” diye araya girdi Jarred.

Dönüp Jarred’e baktılar. “Bunu demirci ocağında daha ayrıntılı konuşacağız.” dedi hızla. “Şu an için, Prandine’in öldüğünü ve hiç kimsenin sarayın dışında bir dostunuz olduğunu bilmediğini unutmayın. Gölgelelerin Efendisi sadık bir demircinin ona bir tehdit oluşturacağından şüphelenmeyecektir.”

“Mücevherleri bulmaya *sen* mi gideceksin?” diye fısıldadı Endon.

Jarred başını iki yana salladı. “Şu an için ben de senden fazlasını başaramam, Endon. Düşmanımızın hizmetkârları, mücevherleri gizledikleri yerleri, tehlikede olabileceklerini gösteren işaretleri gözleyerek bekliyorlar. Yıllar geçtikçe Gölgelelerin Efendisi güvende olduğuna inanmaya başlayacak ve gözcülük zayıflayacak. Ondan sonra, sadece ve sadece ondan sonra mücevherlerin aranmasına başlanabilir.”

Yaralanmamış elini Endon’a uzattı. “Bugünden sonra bu yaşamda tekrar birbirimizi göremeyebiliriz, dostum.” dedi alçak bir sesle. “Birbirimizden çok uzakta olacağız ve önümüzdeki tehlikeli zamanlarda başımıza ne gelebileceğini kim bilebilir ki? Ama bir gün mücevherler bulunacak ve kemer eski hâline getirecek. O gün mutlaka gelecek.”

Endon, onun elini iki eliyle tuttu ve başıyla onayladı. Sonra, aniden, sanki saraya güçlü bir rüzgâr çarpmış gibi kilisenin duvarları sallandı.

“Gitmemiz gerek!” diye onları uyardı Sharn.

Endon, karısına tünele girmesi için yardım ederken Jarred’e döndü. “Kaçıp saklanmamız gerektiğini söylüyorsun, ama nereye gidebiliriz ki?” diye titreyen bir sesle sordu.

“Gölgelelerin Efendisi’yle karmaşa dolu ve karanlık bir dönem başlayacak.” diye acımasızca cevap verdi Jarred. “Birçok

Sessizlik Ormanı

kişi şehir dışına gidecek, komşu komşusunu kaybedecek ve yaşam önceki gibi olmayacak. Karmaşa bize yardımcı olacak.”

“Bir yer düşündün mü?” diye fısıldadı Endon.

“Belki.” diye mırıldandı Jarred. “Tehlikeli olacak, ama istiyorsanız denemeye değer.”

Endon başka bir şey sormadı ve karısının peşinden tünele girdi. Jarred, onu takip ederken hiç kimse nereye gittiklerini bilemesin, diye mermer çiniyi başının üstündeki yerine yerleştirdi.

Kiliseden gelen son ışık da koybolunca karanlık etrafını kapladı ve Anna’yı düşünüp üzüldü.

Yaşadıkları hayat zordu, ama mutluydular. Şimdi her şeyin sonu gelmişti. Korku ve kötülük geliyordu; Deltora, Gölgelelerin Efendisi’nin hizmetinde yavaş yavaş yok olurken önlerinde yaşayacakları daha uzun yıllar vardı.

Ve sadece zaman ondan sonra ne olacağını söyleyebilirdi.

İKİNCİ BÖLÜM: GÖLGENİN ALTINDA

8 - LIEF

Lief, Del'in karanlık ve dolambaçlı arka sokaklarından koşarak eve gelirken gece için sımsıkı kapanmış ışıklı evlerin yanından geçti. Bir kedi kadar hızlı ve sessiz koştu. Kalbi hızla atıyordu.

Geç kalmıştı. Çok geç. Acele etmesi gerekiyordu, ama en ufak bir sesin bile onu ele verebileceğini biliyordu.

Güneş battıktan sonra sokağa çıkmak yasaktı. Bu, Gölgele-
rin Efendisi'nin en katı yasalarından biriydi. On altı yıldan biraz daha fazla zaman önce Del'e sahip olduğu gün, bu yasayı koymuştu. Bu yasayı çiğnemenin cezası ölümdü.

Lief, şehrin yıkılmış bölümündeki uzun ve dar bir sokağa saptı. Sokak, rutubet kokuyordu. Ayağının altındaki taşlar kaygan ve tehlikeliydi.

Birçok kez güneş battıktan sonra dışarıda kalmış olmasına rağmen ilk defa bu kadar uzun sürmüştü. Daha önce evden bu kadar uzaklaşmamıştı. Bütün kalbiyle keşke daha dikkatli olsaydım, dedi. Birden aklına annesiyle babasının onu bekleyip endişelendikleri geldi.

"Öğleden sonra tatil, evlat." demişti babası, öğlen yemeği bittiğinde. "On altıncı doğum günün özel bir gün. Annenle ben mutlu olmanı ve arkadaşlarınla kutlamanı istiyoruz."

Sessizlik Ormanı

Lief çok sevinmişti. Daha önce bir iş gününün ortasında gitmesine hiç izin verilmemişti. Genelde öğleden sonraları ders çalışmak zorundaydı.

Her zaman bunun haksızlık olduğunu düşünürdü. Arkadaşları arasında ders çalışmak zorunda olan tek kişi kendisiydi. Niçin okuma yazma öğrenmişti ki? Sayıları ve tarihi öğrenmenin ne anlamı vardı? Niçin rakamlarla tarih öğrenip şaşırtma oyunlarından dolayı canını sıkacaktı ki? Bütün bunlar demircilikte nasıl işine yarayacaktı?

Annesiyle babası derslerinin devam etmesinde ısrar edip yakındıkları için Lief onlara itaat etmişti. Artık bu duruma alışmıştı. Bu onlardan daha çok hoşlanıyor anlamına gelmezdi. Tatil bir öğleden sonra, hayal edebileceği en iyi doğum günü hediyesiydi.

“Bu gece, başka bir hediye daha olacak. Ve beraber konuşmamız gereken şeyler.” dedi babası, annesiyle birbirlerine bakışarak.

Lief meraklı bakışlarla onların ciddi yüzlerine bir göz attı. “Neler?” diye sordu.

Annesi gülümsedi ve başını iki yana salladı. “Onlardan bu gece bahsedeceğiz, Lief.” dedi ve onu nazikçe kapıya doğru itti. “Şimdilik, tatilinin keyfini çıkar. Ama beladan uzak dur. Sana valvarıyorum, saate dikkat et. Güneş batmadan önce evde ol.”

Lief seve seve söz verdi ve evden fırladı. Her sabah babasına yardım ettiği sıcak ocaktan ve bütün gün kapıda oturup akşamları ocağın avlusunda uyuyan yarı deli, yırtık pırtık kıyafetler içindeki dilencinin yanından geçti. Tepedeki saraya giden yola girip ötesindeki yabancı otlarla dolu tarlalara daldı. Sonra kalabalık şehrin, gürültülü sesleri ve kokuları arasında kendini kaybetmişti pazara varana kadar neşeyle koştu.

Arkadaşlarından birini buldu, sonra diğerini, sonra üç tane-sini daha. Mutlu bir şekilde sevdikleri yerlerde başıboş dolaştılar. Harcayacak paraları yoktu, ama yine de eğlendiler. Pazardaki tezgâh sahiplerine takıldılar, kirli arka sokaklarda koşuşturdular, Gri Muhafızlar'ı atlattılar, taşmış su oluklarında gümüş paralar aradılar. Sonra, saray duvarlarının yakınındaki boş ve yabani bitkilerle kaplı bir yerde gümüş paradan daha iyi bir şey buldular: küçük, yuvarlak ve kırmızı meyvelerle kaplı kıvrık yaşlı bir ağaç.

“Elmalar!” Lief bu meyvelerin ne olduğunu biliyordu. Bir kere elmanın tadına bile bakmıştı. Bu, çok küçükken olmuştu. O zamanlar şehirde hâlâ büyük meyve bahçeleri vardı. Pahalı olsa da elma ve diğer meyveler pazarlara getirilirdi. Ama yıllar önce nerede yetiştirirlerse yetiştirsinler, Del'deki bütün meyvelerin Gölgelemin Efendisi'nin olduğu ilan edilmişti.

Bu ağaç bir şekilde unutulmuştu. Ortalıklarda bir muhafız da yoktu.

Lief ve arkadaşları taşıyabilecekleri kadar elma topladılar. Onları gizlice yemek için şehrin altındaki kanalizasyon tünellerine indiler. Meyveler küçük ve benekli, ama çok tatlıydılar. Bu bir şölendi, nefret edilen Gölgelemin Efendisi'nden çalındıklarını bilmek keyfini daha da artırıyordu.

Güneş batmadan bir saat önce Lief'in arkadaşları onu bırakıp hızla evlerine dönmüşlerdi. Bununla beraber, Lief özgürlüğünün son saatini boşa geçirmek istemiyordu. Kanalizasyonların sessizliği ve loşluğu içinde kalırken etrafı araştırıp düşündü.

Sadece biraz daha kalmak istemişti, ama küçük bir kanalizasyonun ana tünelden tepedeki saraya doğru ayrıldığını fark etti. Bundan emindi. Bu yeni tünelde cesaret edebildiği kadar gitti. Sonra dönerken başka bir gün daha da ileri gideceğine kendi

Sessizlik Ormanı

kendine söz verdi. Ama en sonunda yukarı çıktığında zamanın çok hızlı geçtiğini fark etti. Gece olmuştu.

Yani şimdi tehlikedeydi.

Lief, iki Gri Muhafız önündeki köşeyi dönüp onun yönünde ilerlemeye başladıklarında yana atlayıp durdu. Konuşuyorlardı ve henüz onu duymamış, görmemiş ve kokusunu almamışlardı. Ama aldıklarında...

Nefesini tutup kaçmak için bir yol arandı. İki yanında da yüksek duvarlar vardı, üstleri yosunlardan kayganlaşmış yapış yapış sular damlıyordu. Yardım olmadan asla onlara tırmanamazdı. Dönüp kaçamazdı da. Bunu yapmak kesin ölüm demekti.

Lief bütün hayatı boyunca Del sokaklarında dolaşmış ve sık sık tehlikelerle karşılaşmıştı. Geçmişteki şanslı kaçışlarından dolayı kendisiyle övünürdü. Hızlı, çevik ve cesurdu. Ama akıllıydı da; kafası bu sokağı koşarak geçmeye kalkarsa öldürüleceğini bilecek kadar çalışıyordu.

Her muhafızın elinde bir sapan ve Del halkının "kabarcık" dediği cephanelerden vardı. Kabarcıklar yanıcı zehirle dolu gümüş yumurtalardı. Hedeflerine değince patlardı. Muhafızlar karanlıkta bile onları ölümcül bir güçle atarlar ve asla hedeflerini şaşmazlardı. Lief, kabarcık kurbanlarının yere yığılıp acıyla kıvrandıklarını çok görmüştü aynı şeylerin de kendisine olmasını istemiyordu.

Fazla seçeneği yoktu. Yerinde kaldığı takdirde muhafızlar yanına gelecek ve her durumda ölecekti. Kabarcıkla ya da hançerle bir şekilde ölecekti.

Lief duvara iyice yapışıp bir gölge gibi kımıldamadan durdu. Muhafızlar ona doğru ilerlediler. Gitgide yaklaşıyorlardı...

Keşke dönebilsem, diye heyecanla düşündü. Keşke bir şey onların dikkatini çekse! O zaman bir şansım olabilirdi belki.

Bir mucize için dua etmiyordu, çünkü mucizelere inanmıyordu. Bugünlerde, Del'deki çok az insan mucizelere inanıyordu. Bu yüzden bir saniye sonra muhafızların arkasındaki köşeden bir tıngırtı duyduğunda şaşırırdı. Adamlar oldukları yerde geri döndüler ve sese doğru koşmaya başladılar.

Şansa pek inanmayan Lief kaçmak için döndü. Sonra bir şey omzuna çarpınca şok oldu. Şaşkınlık içinde bunun bir halat olduğunu gördü; duvarın üstünden aşağı sallanan bir halat. Bu halatı kim atmıştı?

Düşünecek ya da merak edecek zamanı yoktu. Birkaç saniye içinde tırmanmaya başladı. Duvarın üstüne gelip diğer taraftaki koca ağacın üstüne kendini atana kadar nefes almak için bile durmadı. Nefes nefese iki dalın arasındaki çatalda durdu ve etrafına bakındı.

Yalnızdı. Halat ağacın gövdesine sağlamca bağlanmıştı, ama onu duvarın üstünden atan her kimse ondan eser yoktu.

Muhafızlar hâlâ görüş alanına girmemişlerdi, ama Lief onların sesini yakından duyabiliyordu; duydukları sesi yapan şeyi ararlarken tartışıyorlardı. Hiçbir şey bulamayacaklarından kesinlikle emindi. Halatı atan kişinin onların dikkatini dağıtmak için taş attığından da emindi. Eğer bir dostunu kurtarmaya çalışsan olsaydı aynı şeyi yapardı.

Bir dost mu? Lief halatı hızla geri çekerken dudaklarını ısırırdı. Bildiği kadarıyla, bütün arkadaşları güvenli bir şekilde evlerindeydiler. Başının belada olduğunu kim bilebilirdi ki?

Bu durum için bir an şaşkınlık yaşadı, sonra başını iki yana salladı. Bu şimdi önemli değil, dedi kendi kendine. Önemli olan, başka bir şey olmadan eve ulaşmaktı.

Sessizlik Ormanı

Halatı çözdü, sardı ve omzuna attı. Bunun gibi halatlar kıymetliydi.

Sessizce yere indi. Karanlıkta görebilmek için gözlerini zorladı. Yavaş yavaş yakındaki şekli tanıdı. Bu, yaşlı çömlekçinin tekerleği idi. Kırık bir şekilde otların içinde duruyordu.

Bir zamanlar şehrin en büyük çömlekçisinin olan yerin arka avlusunda olduğunu fark edince tüyleri ürperdi. Yanmış iskeletin, aralık ön pencerelerinin ve Gölgeleğin Efendisi'nin mühürüyle damgalanmış kapısının önünden binlerce kez geçmişti.

Bu damga, Gölgeleğin Efendisi'nin elinin çömlekçiliğe uzandığını gösteriyordu. Artık burası ölü bir yerdi. Bir daha asla kullanılmayacak ya da içeri girilmeyecekti. Şehrin bu bölümünde buna benzer birçok bina ve mühür vardı. Buradaki bir grup Gölgeleğin Efendisi'ne karşı koymaya çalışmıştı. Onu devirmek için komplolar kurmuşlardı. Ama Gölgeleğin Efendisi tüm sırları keşfettiği gibi bunu da öğrenmişti.

Lief paramparça olmuş koca çanak çömlek yığınları ve aşırı büyümüş yabancı otların arasından yolunu buldu. Çömleklerin pişirildiği, ama artık sadece kırık tuğla yığını olan iki büyük fı-

rının yanından geçti. Neredeyse otların arasında gömülü bir şeye takılıp düşüyordu: bir Gri Muhafız'ın uzun zaman önce ayağıyla kırdığı bir çocuğun tahta atı.

Binanın önüne geldiğinde, titriyor ve güçlkle soluyordu. Bunun nedeni artık korku değil, ani ve berbat bir öfkeydi.

İnsanlar niçin bu kadar acı çekmeliydi? Niçin kendi şehrinde bir suçlu gibi damgalanma, hapsedilme ya da ölüm korkusuyla gizlice dolaşmak zorundaydı?

Boş yola çıktı. Tikintiyle tepenin üstündeki saraya baktı. Hatırlayabildiği kadarıyla saray, Gölgelelerin Efendisi'nin karargâhıydı. Arkadaşları ona daha önce Deltora kralının lüks içinde orada yaşadığını ve sarayın soluk, parıldayan bir sisle neredeyse tamamen gizlendiğini söylemişti. Gölgelelerin Efendisi geldiğinde sis tamamen yok olmuştu. Saray artık net bir şekilde görülebiliyordu.

Lief'i annesiyle babası Deltora tarihini öğrenmesi için zorlamalarına rağmen, ona doğduğu dönemle ilgili çok az şey anlatmışlardı. Sanki o günler hakkında konuşmaktan korkuyorlardı. Gölgelelerin Efendisi'nin her yerde casusları olduğunu ve ses çıkarmamanın daha iyi olacağını söylemişlerdi. Ama Lief'in arkadaşları korkmuyorlardı ve ona çok şey anlatmışlardı.

Ona, son kralın, ondan önceki diğer krallar gibi halkla hiç ilgilenmediğini ve onlara hizmet etmek için hiçbir şey yapmadığını söylemişlerdi. Kral Endon'un tek görevi büyümlü Deltora Kemerini korumaktı. Ama zayıf, tembel ve umursamaz biriydi. Kemerin çalınmasına izin vererek. Gölgelelerin Efendisi'nin ülkeye hâkim olmasına neden olmuştu.

Kral öldü, demişti Lief'in arkadaşı. Bu da güzel bir şey, diye öfkeyle düşündü Lief, hızla eve doğru giderken. O kral, halkına çektiydiklerinden dolayı ölmeyi hak etmişti.

Sessizlik Ormanı

Tarlalara ulaştığında iyice çöküp uzun otların arasında saklanarak koşmaya başladı. Birkaç dakika sonra güvende olacaktı. Evin ışıklarının uzaktan soluk bir şekilde yanıp söndüğünü görebiliyordu.

Bu kadar geç kaldığı için başının derde gireceğini ve yanındaki halatla ilgili sorular sorulacağını biliyordu. Ama şansı yaramıyorsa annesi ve babası onu görünce rahatlayıp çabucak affedeceklerdi.

En azından yemek yemeden beni yatağa yollayamazlar, diye kendinden emin bir şekilde düşündü Lief. Hızla yolu geçip demirci ocağına daldı. Bu akşam benimle bir şey konuşmak istediklerini söylemişlerdi.

Bu şeyin ne olduğunu kısa bir an için düşündü. Ondan bahsederlerken ailesinin ne kadar ciddi olduğunu hatırlayıp gülümsedi.

İkisini de çok seviyordu, ama Demirci Jarred ve karısı Anna'dan daha sıradan, daha ürkek ve daha sessiz başka kimse yoktu. Jarred, Lief on yaşındayken geçirdiği bir kazadan dolayı topallıyordu. Ama ondan önce bile o ve Anna çok fazla kendi içlerine dönük yaşıyorlardı. Bunun için, dış dünyada olup bitenleri demirci ocağına gelen yolcuları dinleyerek öğreniyorlardı.

Lief, Gölgeleğin Efendisi'nin geldiği dehşetli ve karanlık dönemde doğmuştu. Ama şehirde birçok kişinin savaşıp öldüğünü ve başkalarının da dehşet içinde kaçtığını biliyordu.

Jarred ve Anna bu yolu da seçmemişti. Bütün çevrelerinde panik ve karmaşa hüküm sürerken kulübelerinde kalmışlardı. Onlara verilen bütün emirlere itaat etmiş ve düşmanın öfkesini çekecek hiçbir şey yapmamışlardı. Şehirdeki panik bitip yerini sıkıcı sefalet alınca, demirci ocağının kapılarını tekrar açmışlardı.

Yeni ve harap olmuş dünyalarında hayatta kalma mücadelesi içinde çalışmaya başlamışlardı.

Bu, Lief'in asla yapamayacağı bir şeydi. Bunu anlayamamıştı. Bedeli her ne olursa olsun, annesiyle babasının tek istedikleri şeyin beladan uzak durmak olduğuna ikna olmuştu. Söyleyebilecekleri hiçbir şeyin onu şaşırtamayacağından emindi. Bundan kesinlikle emindi.

Bu yüzden demirci ocağının kapısından içeri girerken biraz rahatladı. Yavaş yavaş avlunun köşesindeki barınağına giden Dilenci Barda'ya çarpmadan geçti ve kulübenin kapısından hızlı içeri girdi. Bahaneler dilinde hazır bekliyordu. Akşam yemeği düşüncesi kafasını doldurmuştu.

Bir saat sonra her şeyin onun için değişeceği ve hayatının şokunu yaşayacağı konusunda en ufak bir fikri bile yoktu.

9 - SIR

Biraz önce duyduklarının karşısında sersemleyen Lief, babasına bakakaldı. Sanki onu yeni gözlerle görüyordu. “*Sen* bir zamanlar sarayda mı yaşadın? *Sen*, kralın arkadaşı mıydın? *Sen*... buna inanamıyorum! Buna asla inanmayacağım!”

Babası neşesiz bir şekilde gülümsedi. “İnanman gerekiyor, oğlum.” Yumruğunu sıktı. “Bunca yıl boyunca niçin bu kadar sessizce yaşadık, uysal bir şekilde bütün emirlere uyduk, asla isyan etmedik? Birçok kez tam tersini yapmak içimden geldi. Ama düşmanın dikkatini üstümüze çekmek istemiyordum.”

“Ama... ama niçin bana daha önce söylemedin?” diye kekeledi Lief.

“Şu ana kadar sessiz kalmanın en iyisi olacağını düşündük, Lief.” Konuşan annesiydi. Ateşin yanında durmuş ciddi bir şekilde ona bakıyordu.

“Bu çok önemliydi. Bildiğin gibi tek bir kelimenin bile Göl-gelerin Efendisi’nin kulağına gitmemesi gerekiyordu.” diye devam etti. “Sen on yaşına gelene kadar baban, zamanı geldiğinde Deltora mücevherlerini aramaya gidecek kişinin kendisi olacağına inandı. Ama sonra...”

Susup koltuğunda oturan kocasına bir göz attı. Jarred yaralı ayağını dümdüz önüne uzatmıştı.

Babası neşesiz bir şekilde gülümsedi. “Sonra ağaç yıkıldı ve bunun olamayacağını kabul etmek zorunda kaldım.” diye onun yerine bitirdi. “Hâlâ ocakta çalışıp ekmeğimizi kazanabilirim ama seyahat edemem. Durum böyle olunca da bu iş sana kaldı, Lief. Eğer istiyorsan.”

Lief’in başı dönüyordu. İnandığı birçok şey bir saat içinde yıkılmıştı.

“Kral o zaman ölmedi.” diye mırıldanıp kavramaya çalıştı. “Kraliçe ile kaçtı. Ama Gölgerin Efendisi niçin onları bulamadı?”

“Demirci ocağına geldiğimizde kral ve kraliçe sıradan işçiler gibi görünüyorlardı.” dedi babası. “Dışarıda fırtına uğuldayıp Gölgerin Efendisi’nin karanlığı ülkenin üstüne çökerken aceleyle kaçış planını konuştuk. Sonra da ayrıldık.”

Yüzü acı ve anılarla kırıştı. “Bir daha asla karşılaşamayacağımızı biliyorduk. Endon o zaman salaklığı ve körlüğünden dolayı halkın ona olan son güveninin de yok olduğunu fark etti. Kemer onun için bir daha asla parlamayacaktı. Bütün umutlarımız onun doğmamış çocuğuna kalmıştı.”

“Ama... çocuğun güvenli bir şekilde doğduğunu ve hâlâ hayatta olduğunu nereden biliyorsun, baba?” diye ağzından kaçırıldı Lief.

Babası zorlanarak ayağa kalktı. Her zaman işte taktığı eski kahverengi kemerini çıkardı. Sağlam ve ağır kemer, üst üste dikilmiş iki uzun deri parçadan oluşuyordu. Bir ucundaki dikişleri bıçağıyla kesti ve içinde saklanan şeyi çekip çıkardı.

Lief nefesini tuttu. Deri kılıftan çıkan şey, yedi çelik madalyonu birleştiren ince çelik bir zincirdi. Sade ve süssüz olmasına rağmen, yine de o güne kadar gördüğü en güzel şeydi.

Ona dokunmayı çok istedi. Hevesle ellerini uzattı.

“Onu saklamadan önce, bir kez daha mücevherleri takmaya hazır bir şekle sokup tamir ettim.” dedi babası ve kemeri ona verdi. “Ama Adin’in ailesine o kadar bağlı ki mirasçısı yaşamı-

yorsa paramparça olacak. Gördüğün gibi, hâlâ tek parça. Bu yüzden mirasçının yaşadığından emin olabiliriz.”

Lief, şaşkınlık içinde elindeki harika şeye baktı. Bu rüyalarının kemeri idi. Büyük Adin tarafından yapılmıştı. İncelemesi için babasının ona verdiği, küçük, soluk mavi bir kitap olan *Del-tora Kemerı*'nde onu kaç kez okumuştı. Onu elinde gerçekten tuttuğuna inanması çok zordu.

“Bu göreve gitmeyi kabul edersen, eğer, kemeri takıp tamamlanana kadar asla gözünün önünden ayrılmasına izin vermemelisin.” diyen annesini duydu. “Gönüllü müsün? Cevap vermeden önce iyice düşün.”

Lief çoktan kararını vermişti. Bekleyen annesiyle babasına baktı. İkisinin de gözleri parlıyordu.

“Gönüllüyüm.” dedi sertçe. Hiç tereddüt etmeden kemeri gömleğinin altından beline taktı. Tenine değen kemer soğuktu. “Mücevherleri bulmak için nereye gitmeliyim?” diye sordu.

Aniden yüzü asılıp solan babası tekrar oturdu ve gözlerini ateşe dikti. “Bu ana hazırlanırken birçok yolcunun hikâyesini dinledik.” dedi en sonunda. “Bildiklerimizi sana anlatacağım. Prandine mücevherlerin dağıldığını, hiç kimsenin onları bulmaya cesaret edemeyeceği yerlerde gizlendiğini söyledi.”

“Sanırım, bu onların insanların gitmeye korktukları yerlerde oldukları anlamına geliyor.” dedi Lief.

“Ben de bundan korkuyorum.” Babası iskemlenin yanındaki masadan bir parşömen aldı ve yavaşça açmaya başladı. “Mücevherlerin alındığı gün yedi akbaba saray kulesinin etrafında uçuyordu.” diye devam etti. “Ayrıldılar ve farklı yönlere uçtular. Her birinin bir mücevheri taşıdığına ve onları saklamak için özel yerlere gittiklerine inanıyoruz. Şuraya bak. Bir harita çizdim.”

Kalbi bir davul gibi güm güm atan Lief, eğilip bakarken babası isimleri ardı ardına gösteriyordu.

Gölgeler Ülkesi

Gözyaşı
Gölü

Sessizlik
Ormanı

Fareler
Şehri

Del

ÜLKESİ

“Gözyaşı Gölü.” diye okudu Lief. “Fareler Şehri. Kum Baklığı. Korku Dağı. Canavar Labirenti. Kayıp Vadi. Sessizlik Ormanı...” Sesi bocaladı. Bu isimler içini korkuyla doldurmuştu, özellikle de sonuncusu.

Hakkında korkunç öyküler duyduğu, Del’in doğusunda, çok da uzak olmayan ormanlar Lief’in kafasını doldurdu. Bir an için gözlerinin önündeki harita bulandı.

“Geçen yıllar içinde farklı yolcular, Gölgelelerin Efendisi’nin geldiği gün bu yedi yerin üstünde birer akbabanın uçtuğunu gördüklerini söylediler.” diyordu babası. “Mücevherleri araman gereken yerler buralar, bundan eminiz. Onlar hakkında çok az şey biliniyor, ama hepsinin kötü ünleri var. Bu görev çok uzun sürecek.... çok da tehlikeli, Lief. Hâlâ gönüllü müsün?”

Lief’in ağzı kurudu. Yutkundu ve başıyla onayladı.

“O çok genç!” dedi annesi en sonunda. “Ah, buna dayanamıyorum!”

Lief, ona döndü ve boynuna sarıldı. “Ben gitmek *istiyorum*, anne!” diye bağırdı. “Benim için ağlama.”

“Nasıl bir söz verdiğini bilmiyorsun!” diye çığlık attı annesi.

“Belki bilmiyorum.” diye kabul etti Lief. “Ama ülkemizden Gölgelelerin Efendisi’ni atmak için her şeyi, elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyorum.”

Annesinden sonra dönüp babasına baktı. “Mirasçı nerede?” diye heyecanla sordu. “Gizlenme yerini sen önerdiğin için en azından bunu kesinlikle biliyorsundur, baba.”

“Belki biliyorum.” dedi sakince babası. “Ama sana onu söyleyerek amacımızı tehlikeye atmamalıyım. Mirasçının kemer olmadan bir gücü yok. Kemer tamamlanana kadar iyice gizlenmesi gerekiyor. Sen genç ve sabırsızısın, Lief. Önündeki yol da çok

Sessizlik Ormanı

zor. Baştan çıkabilir ve görevin bitmeden mirasçıyı aramaya başlayabilirsin. Bu riske giremem.”

Lief tartışmak için ağzını açtı, ama babası elini kaldırıp başını iki yana salladı. “Bütün mücevherler yerlerini aldıklarında kemer seni mirasçıya götürecektir, oğlum.” dedi sertçe. “O zamana kadar beklemelisin.”

Lief düş kırıklığı içinde iç çekerken babası hafifçe gülümsedi. Sonra eğildi ve iskemenin altından bir şey çekti.

“Belki bu seni neşelendirir.” dedi. “Benim sana doğum günü hediyem.”

Lief, babasının elinde parıldayan ince uzun kılıca baktı. Böyle bir kılıca sahip olmayı hiç beklemiyordu.

“Onu kendi ocağımızda yaptım.” diyerek kılıcı ona verdi. “Bugüne kadar yaptığım en iyi iş. Eğer ona bakarsan o da sana bakacaktır.”

Lief başıyla onaylayıp teşekkürlerini mırıldanırken annesinin de elinde bir hediye olduğunu fark etti. Bu, ustaca örülmüş bir pelerindi; yumuşak, hafif ve sıcaktı. Rengi hareket ederken değişiyor gibi olduğundan kahverengi mi, gri mi yoksa yeşil mi olduğunu söylemek zordu. Lief en sonunda üçünün arasında bir şey olduğuna karar verdi. Sonbahardaki nehir suyu gibi.

“Her nereye gidersen git, bu da sana bakacaktır.” diye fısıldadı annesi. Pelerini eline tutuşturup onu öptü. “Kumaşı özeldir. Onu yapmak için bildiğim her türlü zanaatı kullandım. Güç ve sıcaklığın yanında sevgi ve birçok hatırayı da onun içinde ördüm.”

Kocasını ayağa kalktı ve ona sarıldı. Annesi sevgiyle ona yaslandı, ama gözlerine yaşlar dolmuştu.

Lief ikisine de baktı. “Bu göreve gitmeyi kabul edeceğimden hiç şüpheleniz olmadı.” dedi sakince.

“Seni şüphe etmeyecek kadar iyi tanıyoruz.” diye gülümseyerek karşılık verdi. “Hemen başlamak isteyeceğinden de eminim. Yolculuğunun ilk günleri için bütün hazırlıklar yapıldı. Eğer istersen bir saat içinde gidebilirsin.”

“Bu gece mi?” diye zorlukla konuştu Lief. Midesi bulandı. Bu kadar çabuk olacağını düşünmemişti. Annesinin haklı olduğunu düşündü. Kararını vermişti, başlamakta daha çok istediği bir şey yoktu.

“Bir şey daha var.” dedi babası, kapıya doğru topallarken. “Görevinde yalnız olmayacaksın. Bir yol arkadaşın olacak.”

Lief’in ağzı bir karış açık kaldı. Bu gece sürprizler bitmiyordu?

“Kim?” diye başladı.

“İyi bir arkadaş. Güvenebileceğimizi bildiğim bir adam.” dedi sertçe babası. Kapıyı sonuna kadar açtı.

Dilenci Barda ayağını sürüyerek odaya girip Lief’i dehşet içinde bıraktı.

10 - KARARLAR

Ne diyorsun, Lief?" diye mırıldandı Barda. "Yol arkadaşından memnun musun?"

Lief'in yapabildiği tek şey, ağzı bir karışık açık ona bakmaktı.

"Benimle dalga geçme, Barda." Lief'in annesi gülümseyerek oğlunun yanına geldi ve nazikçe, omzuna dokundu. "Lief, senin görüldüğünden farklı olduğunu nereden bilebilir ki? Kendini anlat!"

Barda üstündeki eskimiş yırtık pelerini çıkarıp yere düşmesine izin verdi. Pelerininin altındaki giysileri kaba, ama temizdi. Omuzlarını dikleştirip karmakarışık saçlarını yüzünden geriye attı. Ağzını gerdi ve başını dikleştirdi. Şimdi tamamen farklı görünüyordu; uzun boylu, güçlü ve çok daha genç.

"Ben de baban ve Kral Endon gençken sarayda yaşadım, Lief." dedi oldukça farklı bir sesle. "Ben onların dadısı Min'in oğluyum, ama ne onlar beni tanıyorlardı, ne de ben onları. Onlar ders çalışırken ben de saray muhafızı olmak için eğitim görüyordum."

"Ama... ama bütün hayatım boyunca sen ocağın dışında yaşadın." diye kekeleydi Lief.

Barda'nın yüz ifadesi değişti, hüzünlendi. "Sarayı annemin öldürüldüğü gece terk ettim. Eğer kalsaydım ben de onun gibi öldürülecektim. Muhafız üniformam kapıdan geçmemi sağladı ve buraya geldim."

Lief yutkundu. "Niçin buraya?"

"Sanırım kader benden önce Jarred'i yönlendirdiği gibi beni de yönlendirdi." diye sakince karşılık verdi Barda. "Gecenin bir yarısıydı. Kulübe karanlıktı. Ocakta saklandım ve uyudum. Saatler sonra uyandığımdaya gündüz olmuştu, ama öyle görünmüyordu. Berbat bir rüzgâr uğulduyordu. Yarı uyanmıştım, yalpalaarak dışarı çıktım ve kapıda dört yabancı gördüm. Jarred ve Anna'nın kralla kraliçeyi kaçırdıklarını şimdi biliyorum, ama o zaman hiçbir şey bilmiyordum."

Lief'in babasına bir göz attı. "Jarred bir saray muhafızının ona doğru sendeleyerek geldiğini görünce oldukça şaşırmıştı." diye ekledi. "Bana öyle bir yumruk attı ki bir süre baygın kaldım."

Lief başını iki yana salladı. Nazik babasının birine vurabileceğine inanamıyordu.

"Kendime geldiğimde Jarred ve Anna'nın benden artık korkmadığını fark ettim." diye devam etti Barda. "Ben baygınken keder ve korkudan yüksek sesle saçma sapan konuşmuşum. Bundan dolayı kim olduğumu öğrenmişler ve içinde bulunduğum tehlikenin farkına varmışlar. Artık bir dost olduğumu biliyorlardı."

"Anlamıştık." diye mırıldandı Anna, Lief'e dönerek. "Barda'ya misafirlerimizin kim olduğunu söyledik. Zamanı geldiğinde Deltora'nın kayıp mücevherlerini arama konusunda yardımını istedik."

Barda sertçe kaşlarını çattı. "Hemen kabul ettim. Zaten Göl-gelerin Efendisi'ni yenmeye ve annemin intikamını almaya karar vermiştim.

Sessizlik Ormanı

“Bu... bu inanılmaz!” diye kekeleydi Lief. “Bu kadar zaman boyunca sen...”

Barda omuz silkti. “Bütün bu zaman boyunca dilenci kılığında gizlenerek güvende kaldım. Jarred ve Anna, bana yiyeceklerle barınak sağladılar. Çok acı çekmeden kendi rolümü oynamama yardım ettiler. Karşılık olarak, on yaşından beri seni kolladım...”

“Beni kolladın mı?” diye zorlukla konuştu Lief.

“Ah, evet.” diye homurdandı Barda. “Baban yaralandıktan sonra zamanı geldiğinde mücevherlerin peşine yalnız gideceğimi söyledim. Ama Jarred ve Anna farklı düşünüyorlardı. Babanın sözünü yerine getirmek için sana bir fırsat verilmesi gerektiğine inanıyorlardı.”

Konuşurken Jarred ve Anna'ya baktı. Yüzlerinden hiçbir şey anlaşılmıyordu, ama Lief geçmişte bu konuda birçok tartışma yaşandığını açıkça görebiliyordu. Barda aslında bu yolculuğa tek başına çıkmayı tercih ederdi.

Ona yük olacağımı sanıyor, diye sinirli bir şekilde düşündü Lief. Ama daha o bir şey söylemeden Barda devam etti.

“Şehirde serbestçe dolaşarak hayatı öğrenmene ve algını geliştirmene izin verilmesi koşuluyla sana eşlik etmeyi kabul ettim. Bunun en az kitaplardan öğrendiklerin ve kılıç çalışmaların kadar ileride senin için önemli olacağına inanıyordum. Ama tabii ki sen farkında olmadan sana gerçek bir zarar gelmesinin engellenmesi gerekiyordu.”

Dudakları kıvrılıp bir gülümsemeye dönüştü. “Başını beladan uzak tutmak kolay değildi, genç Lief. Ve aklıma gelmişken. Sanırım halatım sende.” Elini uzattı.

Annesiyle babasına bakmaya cesaret edemeyen Lief bir köşeye fırlattığı halat kangalını ona verdi. Yıllarca sürdürdüğünü düşündüğü şanslı kaçışları ve arkadaşlarına nasıl böbürlendiği ak-

lına gelince yüzü kızardı. Demek bir yetenek ya da şans işi de-
ğillerdi. Barda o zamandan beri onun korumasıydı.

Yere baktı, utançtan midesi bulanıyordu. Benim nasıl bir
aptal olduğumu düşünüyorlar acaba, diye sessizce köpürdü. Bu...
bu *çocuğun* bir dadıya ihtiyacı var! Bana nasıl gülmüş olmalılar.

Barda'nın tekrar konuştuğunu fark etti ve başını kaldırmak
için kendini zorladı.

“Benim dilenci paçavralarım başka türlü de işe yaradı.” di-
yordu adam, bir taraftan da sakince halatı beline sarıyordu. “Gri
Muhafızlar, benim önümde rahatça konuşuyorlardı. Yarı deli bir
dilencinin duyduklarını niçin umursayacaklardı ki?”

“Geçen yıl Barda'nın topladığı bilgilerden dolayı harekete
geçme zamanımızın geldiğini anladık.” dedi Jarred tedirgin bir şe-
kilde oğlunun ciddi yüzüne bakarak. “Başka fetihlere susamış olan
Gölgelerin Efendisi en sonunda bakışlarını bizden çekip denizaşırı
ülkelere yöneltti. Savaş gemileri kıyılarımızdan denize indirildi.”

“Şehirde hâlâ çok miktarda Gri Muhafız var, ama göründü-
ğü kadarıyla çok azı şehir dışında devriye geziyor.” diye ekledi
Barda. “Oraları haydut çetelerine ve artık başıboş dolaşan diğer
dehşet verici yaratıklara bıraktılar. Deltora'da her zaman kötü ya-
ratıklar vardı, ama bir zamanlar iyiler onları dengeliyordu. Gölge-
lerin Efendisi'nin gelişiyile bu denge sona erdi. Kötülük çok da-
ha güçlendi.”

İçinde dolaşan buz gibi bir ürperti Lief'in öfkesini dindirdi.
Ama Barda'nın gözleri onun üzerindeydi ve korktuğunu göster-
mektense ölmeyi tercih ederdi. Haritayı kapı. “Gideceğimiz yö-
ne karar verdin mi?” diye aniden sordu.

Tam Jarred konuşmak üzereyken Barda haritanın üzerinde-
ki bir noktayı parmağıyla göstererek, “Sanırım doğuya, Sessizlik
Ormanı'na doğru gitmeliyiz.”

Sessizlik Ormanı

Küçük odada üç kişi şaşkınlık içinde güçlkle soludu.

Lief'in babası boğazını temizledi. "Biz ormanların sizin ilk değil son çetin sınavınız olacağına karar vermiştik, Barda." dedi kısık bir sesle.

Barda omuz silkti. "Bugün fikrimi değiştiren bir şey duydum. Gri Muhafızlar da bizim gibi ormanlardan korkuyorlar. Ama şimdi, görüldüğü kadarıyla kayıplarından dolayı hiçbir muhafız ormana yaklaşıyor. Ormanın etraflarındaki yollar da temiz, en azından hiç muhafız yok."

Şaşkınlıktan kaskatı olan Lief, donuk gözlerle haritaya bakkaldı. Sessizlik Ormanı'yla çocukluk kâbuslarının geçtiği yerle, gelecekte karşılaşmak bir şeydi. Ama birkaç gün içinde karşılaşmak başka bir şey.

"Ne düşünüyorsun, Lief?" dediğini duydu Barda'nın.

Ses tonu sıradandı, ama Lief bunun bir sınav olduğunu biliyordu. Dudaklarını ıslattı ve haritadan başını kaldırıp gözlerini uzun boylu adamın bakışlarına dikti. "Planın iyiye benziyor, Barda." dedi. "Başımıza bela olacak muhafızlar olmadan çok daha hızlı hareket ederiz. Eğer bir mücevheri çabuk bulabilirsek bu bize devam etmemiz için cesaret verecektir."

Barda'nın gözleri parıldadı. Haklıymışım, diye düşündü Lief. Onunla gitmeyi reddedeceğimi düşünüyordu. Benden kurtulmayı düşünüyordu. Yanıldı işte.

"Ne diyorsun, Jarred?" diye sertçe sordu Barda.

Demirci başını eğdi. "Görüldüğü kadarıyla kader planlarımızı değiştirmek için devreye girdi." diye mırıldandı. "Buna şapka çıkarmam gerekiyor. Nasıl isterseniz öyle yapın. Bütün umudumuzla sizin yanınızdayız."

11 - DİKKAT

Saatler sonra, kendini rüyadaymış gibi hisseden Lief, Del'den uzaklaşan yolda doğuya doğru ilerliyordu. Barda da onun yanında uzun adımlarla sessiz, dik ve güçlü bir şekilde yürüyordu. Lief hatırladığından beri ocağın kapısına dadanan, ayaklarını sürüyerek yürüyüp, geveleyerek konuşan yıkılmış adamdan farklı biriydi.

İyi gizlendiğinden dolayı Lief'in varlığından haberi bile olmadığı, surlardaki bir delikten gizlice çıkıp fark edilmeden Del'den uzaklaştılar. Artık şehir, annesi babası ve bildiği her şey, çok gerilerde kalmıştı. Attığı her adımda ismi korkudan terlemesine neden olan yere doğru ilerliyorlardı.

Sessizlik Ormanı içime bir dehşet salıyor, çünkü yakındalar ve bütün hayatım boyunca onlarla ilgili hikâyeler duydum, dedi kendi kendine. Haritadaki diğer yerler de kendilerine göre bir o kadar ölümcüldü. Ama bu fikir onu bir parça bile rahatlatmadı.

Şehirden ayrıldıktan sonraki ilk saat eli kılıcında, kalbi güm güm atarak yürümüştü. Ama hiç kimseyle karşılaşmamışlardı. Uzun bir süre hızlı yürüyüp Barda'nın uzun adımlarına ayak uydurmaya odaklanmıştı. Dinlenmek isteyenin kendisi olmayacağı konusunda kararlıydı. Kafası sorularla dolu olmasına rağmen, ilk konuşacak kişi de kendisi olmak istemiyordu.

Sessizlik Ormanı

Küçük bir yol, ana yoldan sağa dönüp ufak bir tahta köprüden geçiyor ve karanlığın içinde kıvrılarak uzaklaşıyordu. Barda durdu.

“Sanırım bu, Wenn... Del’e giden patika ve ormanlara giden en kısa yol.” dedi. “Sapak bana söylenen özelliklere uyuyor. Bir tabela olması lazım, ama yok.”

Etraflarında yüksek ağaçlar vardı, ama yapraklar hışırdamıyordu. Sessizlik mükemmeldi. Sanki arazi nefesini tutmuş, ne yapacaklarına karar vermelerini bekliyormuş gibiydi.

Bulutlar bir an için aralandı ve ayın hayaletimsi ışığı üzerlerinde parladı. Etrafına bakan Lief, yolun kenarında yerde küçücük beyaz bir ışık gördü. Hızla ona doğru ilerledi ve eğilip Barda’ya eliyle işaret etti.

“İşte burada.” diye heyecanla seslendi. Düşmüş yaprakları eşeliyordu. “Yolu gizlemek için biri onu kenara atmış.”

Tabela yerde duruyordu, yapraklar ve küçük bitkilerle kaplanmıştı. Lief yaprakları tabelanın üzerinden aldı, altında yazanı gördüğünde topuklarının üstüne çöküp güçlkle soludu.

“Birisi diğer yolcuları bu yolun tehlikeleri hakkında uyarıya çalışmış. Hiç şüphesiz bu işaret, yolu gizlemek için değil, uyarıyı saklamak için kenara atılmış.” diye mırıldandı Barda.

Lief arkasına bakarak yavaşça ayağa kalktı. Aniden sessizlik yoğunlaşarak üzerinde bir baskı oluşturmaya başladı.

Yol arkadaşının kaşlarını çatarak kendisini izlediğini fark etti. “Bu yoldan gitmek bize bir buçuk gün kazandıracak.” dedi Barda. “Ama daha yeni başladığımız için belki de seni böyle bir tehlikeye sokmamalıyım.”

Birden Lief sinirlendi. Kendi korkusunu gördüğü için Barda’ya, bu korkuyu açıkça gösterdiği için kendisine, en fazla da uyarı tabelasını ustaca gizleyen bilinmeyen düşmanına kızdı.

“Beni artık koruman gerekmiyor, Barda.” dedi yüksek sesle yerdeki yaprakları tekmeleyerek. “Bu kestirme yol, boşa harcamayacak kadar değerli. Şu anda belaya hazırız. İlerlerken tehlikeye dikkat edeceğiz.”

“Çok iyi.” dedi Barda, başını çevirerek. “Nasıl istersen.” Sesi her zamanki gibi sakin ve akıcıydı. Lief memnun mu, yoksa üzgün mü olduğunu anlayamıyordu.

Sağa döndüler, küçük köprüyü geçtiler ve yola devam ettiler. Yol kıvrıldı, daraldı ve karardı. Uzun ve sık çalılar iki tarafta da bir sıra oluşturuyordu. Yaprakları geniş, düz ve sertti. Tuhaf soluk damarlar koyu yeşil rengin üzerinde neredeyse beyaz gibi görünüyordu.

Daha çok gitmemişlerdi ki Lief’in boynu karıncalanmaya başladı. Başını hafifçe çevirdi ve gözüne yaprakların arasından parıldayan bir şey ilişti. Bu, ay ışığında parlayan bir çift kırmızı gözdü. Bağırma dürtüsünü kontrol ederek Barda’nın koluna dokundu.

“Onları gördüm.” diye mırıldandı Barda. “Kılıcını çek, ama yürümeye devam et. İleri bak. Hazır ol.”

Lief, ona söylendiği gibi yaptı. Bütün vücudu gerginlikten titriyordu. Bir çift göz daha gördü ve ardından bir çift daha. Kısa bir süre sonra bütün patikanın yanına yanan ışık noktaları dizilmişti. Ama hâlâ ses yoktu.

Dişlerini sıktı. Kılıcı tutan eli terden kayıyordu. “Onlar ne? Ne bekliyorlar?” diye Barda’ya fısıldadı.

Sessizlik Ormanı

O konuşurken arkasındaki yoldan hızla bir şey geçti. Olduğu yerde hızla dönüp çalılarının arasında kaybolan yarattığı tam zamanında görebildi. Bu, eğik, soluk, hızla koşuşturan, sadece kol ve bacaklardan oluşan bir şeydi. Tüyleri ürperdi.

“İleri bak.” diye fısıldadı Barda. Tekrar harekete geçmesi için şiddetli bir şekilde kolunu çekiyordu. “Sana demedim mi...”

Ve sonra vızıltı başladı.

Ses başlangıçta yumuşaktı. Her taraftan gelip havayı dolduruyordu. Yüksek, zırlı gibi bir vızıltıydı. Sanki uçan bir böcek sürüsü aniden yolu kaplamıştı.

Ama ortada görünen böcek yoktu. Sadece koyu yeşil yapraklar vardı. Gözler onları izliyordu. Ses attıkları her adımda yükseldi, yükseldi ve sonunda kafalarını doldurdu. Kulakları ağrıtıp çınlamaya başladı.

Ses yükselmeye devam etti, keskinleşip dayanılmaz oldu. Dayanamayıp kulaklarını elleriyle kapadılar ve başlarını eğdiler. Hızlı yürüyüp en sonunda koşmaya başladılar. Ayak sesleri sonsuza uzanan patikada duyuluyordu, nefes nefeseydiler, kalpleri güm güm atıyordu. Ama hiçbir şeyin farkında değillerdi, gitgide artan, beyinlerini delip bütün düşünceleri uzaklaştıran sesin acısı dışında hiçbir şeyin.

Zikzaklar çizip tökezleyerek, umutsuzca kaçtılar. Kaçabilecekleri hiçbir yer yoktu. İmdat, diye bağırıyorlardı. Ama kendi seslerini bile duyamadılar. En sonunda bitkinlikten yere düşüp toz toprağın içinde çaresizce debelendiler.

Ses, acı dolu bir zafer feryadıyla yükseldi. Yapraklar hızla sallanıp hışırdadı. Kıpırmızı gözleri olan, soluk, sırık gibi yaratıklardan bir grup onlara doğru hızla ilerledi.

Birkaç saniye sonra etrafları tamamen çevrilmişti.

Emily Rodda

Lief yavaşça uyandı. Ne nerede olduğundan haberdardı, ne de ne kadar zaman geçtiğinden. Kulaklarında tekdüze bir çınlama vardı. Vücudundaki bütün adaleler ağrıyordu.

Yaşıyorum, diye düşündü, sıradan bir şaşkınlıkla. Nasıl oluyor da yaşıyorum?

Düşünmeye çalıştı, ama beynini kalın bir sis tabakası sarmış gibiydi.

Son hatırladığı şey Wenn Del patikasında Barda'yla koşmasıydı. Başı sestten neredeyse patlamak üzereydi. Ondan sonrası sadece boşluktu.

Ya da değil miydi? Bir rüyayı hatırlıyordu sanki. Bütün vücudunu saran iğne gibi sivri, batan acılar. İnce ve sert parmakların dürtüklediği bir rüya. Kemikli omuzlar üzerinde sarsılarak taşındığı bir rüya. Gece, gündüz olup gündüz, gece olurken tiz bir kıkırdama ve söylenmenin olduğu bir rüya.

Kötü bir rüya. Ama... bir rüya mıydı? Ya da gerçek miydi? Her şey gerçek olabilir miydi?

Sırtüstü yatıyordu. Işık yukarısındaki dalların arasından geldi. O zaman gündüz olmuştu, diye uykulu bir şekilde düşündü Lief. Görünüşüne göre akşam olmak üzere. Ama hangi gün? Ne kadardır baygınım? Ve neredeyim?

Yakınında bir inleme duydu. Başını çevirmeye çalıştı. İşte o anda kımıldayamadığını fark etti.

İçini bir panik duygusu kapladı. Ellerini kaldırmaya, ayaklarını oynatmaya çalıştı. Ama parmağını bile kımıldatamadı.

Beni nasıl bu kadar iyi bağlayabilmişler, diye salakça düşündü.

Cevap yavaş ve korkunç bir şekilde aklına geldi. Bağlı değildi. Sadece vücudu isteğine göre hareket etmeyi reddediordu.

"Bize... ne oldu?" diye dehşet içinde bağırdı.

Sessizlik Ormanı

“Bizi soktular... eşek arılarının tırtılları soktuğu gibi, örümceklerin sinekleri soktuğu gibi.” Barda’nın sesi kalın ve yavaştı, ama Lief, onu tanıdı. İnleyenin Barda olduğunu fark etti. Barda da onun gibi aciz bir durumda yanında yatıyordu.

“Yaratıklar biz yaşayalım, ama hareket edemeyelim, diye bizi felce uğrattılar.” diyerek devam etti Barda. “Geri gelecek ve kendilerine ziyafet çekecekler.”

Tekrar inledi. “Uyarı tabelasını umursamadığımız için aptal olmalıyız. Suçlanacak kişi benim. Savaşamayacağımız bir silah olduğunu düşünemedim. Ama o ses! Hiç kimse ona karşı koya-maz. Del’deki muhafızların niçin ondan bahsetmediklerini anlayabiliyorum.”

“Belki de bilmiyorlardır. Belki bugüne kadar hiç kimse o sesi duyup anlatacak kadar yaşayamamıştır.” dedi Lief.

“Lief... seni ölümüne getirdim.”

Lief kuru dudaklarını yaladı. “Bu senin hatan değil. Yola beraber çıktık. Ve henüz ölmedik! Barda... neredeyiz?”

Cevap öncekinden de daha yavaş geldi ve Lief’in içini dehşetle doldurdu. “Bizi uzağa taşıdılar.” dedi zayıf bir sesle Barda. “Sanırım... sanırım Sessizlik Ormanı’nın içindeyiz.”

Lief gözlerini kapayıp üzerine çöken umutsuzluk dalgasına karşı mücadele etti. Ve sonra aklına bir fikir geldi.

“Niçin?” diye sordu. “Niçin bizi buraya, evlerinden bu kadar uzağa getirdiler?”

“Çünkü.” dedi yeni bir ses. “Siz Wennler (Venler) için çok büyük bir ödülünüz. Sizi tanrılarına bir adak olarak getirdiler. Wennbar (Venbar), taze et sever. Güneş battığında gelecek.”

Üstlerindeki ağaçta bir hışırtı oldu. Saçları darmadağın bir kız, Lief’in başının yanına bir kelebek gibi kondu.

12 - WENNBAR

Hayretler içinde kalan Lief, gözlerini kırparak kıza baktı. Yaklaşık onun yaşlarındaydı, ufak tefek muzip bir yüzü, siyah saçları, yay gibi siyah kaşları ve yeşil gözleri vardı. Çok tanıdık görünen eski püskü gri bir elbisesi vardı. Üzerine eğilmiş, Lief'in pelerininin ipini açıyordu.

“Çok şükür gelebildin!” diyerek fısıldadı.

“Bu işe yarayabilir, Filli (Fili).” dedi kız.

Lief, onunla değil de omzunda asılı duran minik, kürklü, gözleri fal taşı gibi açık yaratıkla konuştuğunu fark edince şaşkına döndü.

“Bugün ne kadar da şanslıyız.” diye devam etti kız. “Eğer yarına kadar bıraksaydık kumaş oldukça bozulacaktı.”

İnce uzun, güneşten bronzlaşmış eliyle altındaki pelerini çekebilmek için Lief'i kenara itti. Sonra onu geri yuvarladı ve ayağa kalkıp pelerini öylesine koluna koydu.

Yukarıdan kaba bir çığlık geldi. Lief başını kaldırdı ve kızın aşağı atladığı ağaca tünemiş siyah kuzgunu gördü. Başını yana yatırmış, tek keskin sarı gözüyle onları dikkatlice izliyordu.

Sessizlik Ormanı

Kız sırtıttı ve pelerini kaldırdı. “Bak ne buldum, Kree (Kırı)!” diye seslendi. “Yuva için güzel yeni bir battaniye. Şimdi geliyoruz. Korkma.”

Gitmek için döndü.

“Hayır!” diye panik içinde bağırdı Lief. “Bizi böyle bırakma!”

“Bizi burada ölmeye bırakamazsın!” diye aynı anda bağırdı Barda. Ama kız pelerini yanına alıp gözden kaybolmuştu bile. Aniden, Lief umutsuzluk içinde, mum ışığında sabırla kumaşı diken annesinin ellerini hatırladı.

“Pelerinimi geri getir!” diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

Bağırırken bunun bir saçmalık olduğunu biliyordu. Kısa bir süre sonra korkunç bir şekilde ölecekti. Pelerinin ne önemi vardı ki?

Ama bir şekilde önemliydi. “Onu almaya hakkın yok!” diye öfkeyle boşluğa bağırdı. “Onu bana annem yaptı. Annem!”

Bir anlık sessizlik oldu. Sonra, Lief hayrete düştü, kız geri gelmiş karmakarışık saçlarının arasından şüpheyle ona bakıyordu.

“Annen nasıl olur da bu pelerini yapabilir?” diye sordu. “Gri Muhafızlar annelerini bilmezler. Onluk gruplar hâlinde evlerde büyütülürler...”

“Ben bir Gri Muhafız değilim.” diye bağırdı Lief. “Arkadaşım la ben... Del’den gelen yolcularız. Giysilerimizden bunu anlayamıyor musun?”

Kız küçümsercesine güldü. “Kılık değiştirerek beni kandıramazsınız. Sadece Gri Muhafızlar, Wenn Del patikasına girerler, çünkü o patika ormanlar dışında hiçbir yere gitmez.”

Omzundaki küçük hayvanı sevmek için elini kaldırdı ve sesi sertleşti. “Arkadaşlarından birçoğu senden önce burada, yakalamak ve yok etmek için canlılar arıyorlardı. Yaptıkları yanlış acı bir şekilde öğrendiler.”

“Biz muhafız değiliz.” dedi Barda. “Benim adım Barda. Arkadaşım Lief. Ormanlara iyi bir amaçtan dolayı geldik.”

“Ne amacı?” diye inanamayarak sordu kız.

“Sana... sana söyleyemeyiz.” dedi Lief.

Kız omuz silkerek uzaklaştı. Lief bir panik duygusuyla arkasından seslendi. “Adın ne? Ailen nerede? Onları buraya getirebilir misin?”

Kız durakladı ve tekrar dönüp ona baktı. Şaşırılmış görünüyordu, sanki ona daha önce hiç kimse böyle şeyler sormamıştı. “Adım, Jasmine (Jasmin).” dedi en sonunda. “Kree ve Filli, benim ailem. Gri Muhafızlar, annemi ve babamı uzun zaman önce götürdüler.”

Lief üzüldü. Onları güvenli bir yere götürmek için kız dışında yardım edecek hiç kimse yoktu. Ama yine de... kız güçlüydü. Belki bu durumda bile bir yol vardı...

“Gri Muhafızlar senin olduğu kadar bizim de düşmanımız.” dedi, elinden geldiği kadar sakın ve ikna edici bir şekilde. “Ormana gelme amacımız onları yenmek... Deltora’yı Gölgelemin Efendisi’nin elinden kurtarma planımızın bir parçası. Bize yardım et, sana yalvarıyoruz.”

Kız tereddüt edip hâlâ kolunda duran pelerinle oynarken Lief nefesini tuttu. Sonra, başlarının üzerinde, siyah kuş tekrar öttü. Jasmine, ona baktı, pelerini Lief’in göğsüne attı ve başka bir şey söylemeden fırlayıp gitti.

“Geri gel!” diye bütün gücüyle bağırdı Lief. “Jasmine!” Ama karşılık alamadı ve tekrar ağaca baktığında kuş gitmişti.

Lief, Barda’nın tekrar çaresiz bir öfkeyle inlediğini duydu. Sonra etrafa tam bir sessizlik hâkim oldu. Tek bir kuş bile ötmedi. Otların arasında tek küçük yaratık bile kımıldamadı. Bu, bir bekleme sessizliğiydi. Bir umutsuzluk sessizliği. Ölüm sessizliği.

Sessizlik Ormanı

Güneş alçaldı. Uzun, kara gölgeler yattıkları yerde çizgiler oluşturdu. Çok kısa bir süre sonra karanlık olacaktı. Ve sonra Wennbar gelecek, diye düşündü Lief.

Göğsündeki pelerin sıcaklık veriyordu. Elini kaldırıp ona dokunamazdı, ama bu hâlâ onu rahatlatıyordu. Yanında olduğu için memnundu. Gözlerini kapadı...

*

Bir şey omzunu yakaladı. Dehşet içinde bağırdı ve gözlerini açınca Jasmine'in yüzünü gördü.

"Ağzımı aç!" diye emretti kız. "Çabuk ol!" Lief'in dudaklarına doğru küçük bir şişe uzattı.

Lief şaşkınlıkla söyleneni yaptı. Diline iki soğuk damlanın düştüğünü hissetti. Ağzını berbat bir tat kapladı.

"Ne?..." diye kekeledi.

Ama Jasmine, ondan uzaklaşmıştı bile. "Ağzımı aç!" diye Barda'ya fısıldadığını duydu.

Bir saniye sonra Barda iğrenç bir sesle öksürdü. Lief, ona da o berbat sıvıdan verildiğini fark etti.

"Zehir!" dedi gıcırtılı bir sesle Barda. "Sen..."

Lief'in içi hopladı. Sonra, aniden vücudu ısınıp bütün her tarafı karıncalandı. Sıcak yakıcı olmuştu. Karıncalanma keskin ve acı veren iğnelemeye dönüştü. Sanki yanan dikenli bir çalıya girmişti.

Kuşun uyarı ötüşü duyuldu. Ağacın yaprakları arasından görünen gökyüzü kızıldı. Barda bağıırıyordu. Ama Lief şimdi kendi acısı ve korkusu dışında ne bir şey hissedebiliyor, ne bir şey duyabiliyor, ne de bir şey görebiliyordu. Yerde kıvranıp debelenmeye başladı.

Sonra, belli belirsiz Jasmine'in üzerine eğildiğini fark etti. Kız, onun kollarını çekip çıplak ayağıyla sertçe tekmeliyordu.

“Ayağa kalk!” diye zorladı. “Beni dinle! Ne yaptığını görmüyor musun? Hareket ediyorsun! Hareket edebiliyorsun!”

Hareket edebiliyorsun! Nefes nefese, buna inanmakta zorlanan Lief acıyla mücadele edip el ve dizlerinin üstünde doğruldu. Yoklayarak pelerinini buldu. Onu geride bırakmayacaktı.

“Ağaç.” diye bağırdı Jasmine. “Ağaca kadar sürün ve tırman! Wennbar neredeyse gelir!” Kız, Barda'nın yanına dönmüştü bile. Barda ottan yatağında yuvarlanıp acıyla inliyordu.

Lief, onlara doğru sürünürken pelerinini de ardından çekiyordu. Ama kız geri gitmesi için el salladı. “Git!” diye öfkeyle bağırdı. “Ben onunla ilgileneceğim. Git! Tırman!”

Lief, onun haklı olduğunu biliyordu. Ne ona, ne de Barda'ya yardım edebliirdi. Büyük ağacın gövdesine doğru sürünmeye başladı. Bacakları ve kolları titriyordu. Bütün vücudu sıcaklık dalgalarıyla ürperdi.

Ağaca ulaştı ve doğruldu. Elinin yanında alçak bir dal vardı. Nefes nefese onu yakaladı ve diğer eliyle pelerinine sarıldı.

Daha bir iki gün önce düşünmeden bir halattan yüksek bir duvarın tepesine tırmanmıştı. Şimdi kendini bu dalın üstüne çekebileceğinden bile emin değildi.

Açıklık loşlaştı. Güneş, ufukta kaybolmuştu.

Lief yukarısında bir yerde bir kanat sesi duyduğunda siyah kuş tündüğü yerden kalktı. Acil ve sert çığlıklar atarak Jasmine'in omzuna dayanan Barda'yı ağaca çektiği yere doğru süzüldü.

“Biliyorum, Kree!” dedi güçlkle Jasmine. Kuş etrafında korkuyla kanat çırparken. “Onun kokusunu alabiliyorum.”

O bu kelimeleri söylerken, Lief de bir şeyin kokusunu aldı. Hafif, mide bulandırıcı bir çürük kokusu yavaş yavaş açıklığa süzülüyordu.

Sessizlik Ormanı

Midesi bulandı. Pelerininin iplerini bağıladı, dalı iki eliyle yakaladı ve kendini yukarı çekmeyi başardı. Sert ağaç kabuğuna yapıştı, nefes nefese titreyerek düşeceğinden korktu.

Jasmine ve Barda ağaca ulaşmışlardı. Kuş hâlâ başlarının üstünde uçuyordu. “Daha yukarı!” diye Lief’e bağırdı Jasmine. “Çıkabildiğin kadar yukarı çık. O yukarı tırmanamaz, ama pençeleriyle bizi yakalamaya çalışacaktır.”

Lief dişlerini sıktı, kollarını kaldırdı ve kendini daha yukarıdaki bir dala çekti. Bütün gücüyle ardından tırmanmaya çalışan Barda’nın homurdanmasını işitti. Kötü koku şimdi daha da güçlenmişti. Ve bir ses duyuldu. Ağır ağır sürünürken inçe dalları eğen, yaprakları hışırdatan, dalları kıran bir şey açıklığa doğru ilerledi.

“Acele edin!” Jasmine, Lief’in yanına gelmişti. Filli denen küçükük yaratık gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış kızın omuzunda dişlerini takırdatıyordu.

“Barda...” demeyi başardı Lief.

“O ne yapması gerektiğini biliyor. Sadece yolundan çekilerek ona yardım edebilirsin!” diye bağırdı kız. “Tırmansana, salak! Anlamıyor musun? Güneş battı. Wennbar...”

Filli çığlık attı, siyah kuş bağırdı. Açıklığın diğer ucundaki çalılar kıvrılıp eğildiler. Hava o kadar kötü bir kokuyla doldu ki Lief tıkandı ve sesi kesildi. Sonra daha önce hiç görmediği, devasa, iğrenç bir yaratık ortaya çıktı.

Yuvarlak, dev gibi çürümüş bir meyveyi andıran şişmiş vücudun altındaki dört güdük bacak eğilmişti. Geniş, düz ayaklar altlarındaki ince dalları un ufak etti. Boynundan yeşil gri bir gerdan sarkıyordu. Kafası uzun, iğrenç bir ağzın üstündeki iki küçükük gözden oluşmuştu. Ağzı açık, sevimsiz siyah diş sıralarını

Emily Rodda

gösteriyor ve her nefes aldığında pis havayla dolu kokular duyuluyordu.

Pis kokudan tıkanan Lief, çığlık atıp ağacın daha yukarısına tırmanırken titreyen bacak ve kollarını iradesine itaat etmeye zorladı. Bir dal... Sonra bir dal daha. Ve bir tane daha.

Açıklıkta berbat bir hırıltı duyuldu. Lief aşağıya baktı. Bar da ve Jasmine tam altındaydı. Onlar da aşağıya bakıyorlardı. Wennbar ottan yatağa ulaşmıştı. Ağzını açıp kapatarak kafasını şiddetle sağa sola sallıyor, ödülünü bulamamanın kızgınlığıyla hırıldıyordu.

Güvendeyiz, diye düşündü Lief. Kalbi hızla atıyordu. Güvendeyiz! Bize burada ulaşamaz. Gözlerini kapadı, neredeyse rahatlamaktan başı döndü.

“Lief!” diye bir çığlık attı Jasmine.

Lief gözlerini tam zamanında açıp Wennbar'ın şaha kalktığını gördü. Ön ayakları havayı pençeliyor, soluk gri karnı karanlıkta parlıyordu. Yaratık kükredi. Kafasını yukarı kaldırmaya devam ettikçe boynu kabarıp uzadı, uzadı ve gerdanı düzeldi.

Sonra ileri fırlayıp kendini ağaca doğru attı. Isırmaya çalıştı. Küçük gözleri öfke ve açlıkla yanıyordu.

13 - YUVA

Dehşet, Lief'i yukarı çıkmaya zorladı. Wennbar'ın dev gövdesi ağacın gövdesine çarpıp acımasız ağzıyla topuğunu koparmaya çalışırken ölümüne tırmandığını hatırlayamadı. Kılıcını çekecek zamanı olmamıştı. Kaçmak dışında hiçbir şey için zamanı yoktu.

Kendine geldiğinde yukarıdaki bir dala sarılmıştı, Barda ve Jasmine yanındaydı. Wennbar'ın iğrenç nefesi havayı dolduruyor, kükremesi kulaklarında uğulduyordu.

Bütün boynunu bile uzatsa ulaşamayacağı kadar yukarıydılar. Ama vazgeçmemişti. Ağaca vurup kabuğunu pençeleriyle tırmalayıp onu yıkmaya çalışıyordu.

Hava hâlâ tamamen kararmamıştı, ama çok soğumuştü. Lief'in pelerini vücudunu sıcak tutuyordu, ama ağaca sarılan elleri uyuşmuştu. Yanındaki Barda zangır zangır titriyor ve dişleri takırdıyordu.

Eğer böyle devam ederse düşecek, diye düşündü Lief. Barda ve Jasmine'e elinden geldiği kadar yaklaştı. Soğuk ve sakar parmaklarla pelerini alıp sıcaklığını paylaşınlar, diye onların üzerlerine attı.

Bir an için birbirlerine sokuldular. Ve sonra, Lief bir şeyin değiştiğini fark etti.

Yaratık ağaca çarpmayı bırakmıştı. Kükremeleri gürleyen bir homurtuya dönüşmüştü. Lief bir hareket hissetti ve Jasmine'in neler olduğunu görmek için pelerinin kıvrımlarının arasından baktığını gördü.

"Uzaklaşıyor." diye hayretler içinde konuştu kız. "Sanki artık bizi göremiyor ve bir şekilde kaçtığımızı sandı. Ama niçin?"

"Pelerin." diye zayıf bir şekilde fısıldadı Barda. "Pelerin... bizi saklıyor olmalı."

Pelerini ona verdiğinde annesinin söylediklerini hatırlayınca Lief'in içi bir tuhaf oldu. *O da her nereye gidersen git, seni koruyacak... Kumaşı... özel.*

Ama nasıl özel?

Jasmine'in sert bir nefes aldığını duydu. "Bu da ne?" diye fısıldadı.

"Wennler geliyor." dedi Jasmine. "Gözlerini görüyorum. Kükremenin kesildiğini duydular. Wennbar'ın sizin işinizi bitirdiğini sanıyorlar. Kalan parçaları yemek için geliyorlar."

Lief'in tüyleri ürperdi. Dikkatlice pelerini kenara koydu ve açıklığa baktı.

Kırmızı gözler Wennbar'ın dolaştığı yerin yanındaki çalılarda içinde parıldıyordu. Yaratık başını kaldırdı, ters ters baktı. Yüksek sesle, sert bir şekilde havlar gibi çığlık attı. Bu bir tür emre benziyordu.

Çalılar hışırdadı. Wennbar tekrar, daha yüksek sesle çığlık attı. En sonunda iki tane, soluk, kambur şekil titreyerek açıklığa çıkıp önünde diz çöktüler.

Wennbar homurdandı. Diz çöken ikiliyi yakaladı, havaya attı ve iğrenç ağızıyla yakalayıp bütün bir şekilde yuttu.

Sessizlik Ormanı

Midesi bulanan Lief korkunç manzarayı görmemek için başını çevirdi.

Jasmine pelerini itti ve ayağa kalktı. "Artık güvendeyiz." dedi. "Gördün mü? Wennler kaçtılar ve yaratık da mağarasına geri dönüyor."

Lief ve Barda bakiştılar. "Mağara gizlendiği yer olmalı." dedi alçak sesle Barda. "Yarın gece, yaratık yemeğe geldiğinde orayı arayacağız."

"Wennbar'ın mağarasında kemikler ve pis koku dışında hiçbir şey yok." diye homurdandı Jasmine. "Ne arıyorsunuz?"

"Sana söyleyemeyiz." dedi Barda. Kaskatı kesilmiş bir duvarda ayağa kalktı. "Ama onun Sessizlik Ormanı'nın en gizli yerinde saklandığını ve korkunç bir nöbetçisi olduğunu biliyoruz. Oradan başka nerede olabilir ki?"

Jasmine kakhahalarla gülmeye başlayıp onları şaşırttı. "Siz hiçbir şey bilmiyorsunuz!" diye bağırdı. "Burası sadece ormanın kenarındaki minnacık bir köşe. Toplam üç orman var. Her birinde bundan daha tehlikeli ve daha gizli yüzlerce yer var."

Kızın kakhahaları açıklıkta yankılanırken Lief ve Barda tekrar bakiştılar. Ve sonra, aniden ses durdu. Tekrar ona bakmak için döndüklerinde Jasmine kaşlarını çatıyordu.

"Ne var?" diye sordu Lief.

"Şey, sadece..." Jasmine durdu ve başını iki yana salladı. "Ondan şimdi bahsetmeyeceğiz. Sizi yuvama götüreceğim. Orada güvende olacağız. Orada konuşabiliriz."

*

Lief ve Barda'nın gidebildiği kadar hızlı gittiler. Orman sıklaştığı için bir daldan diğerine tırmanıp sarmaşıkların yardımıyla neredeyse bütün yolu ağaçların tepesinde aldılar. Üzerlerinde yıldızlarla dolu bir gökyüzü vardı ve altlarında sessiz bir

karanlık. Kree önlerinden uçuyordu ve onlar geride kaldıklarında beklemek için duruyordu. Filli, Jasmine'in omzuna yapışmış, gözlerini pırıl pırıl fal taşı gibi açmıştı.

Geçen her an Lief gücünün geri geldiğini hissetti. Jasmine'in evine ulaştıklarında hâlimden memnundu. Burası kesinlikle bir tür yuvaydı... Örülmüş dallardan büyük bir tabak yosunlu açıklığın ortasında tek başına büyümüş devasa, eğri bir ağacın üstüne kondurulmuştu. Ay üstlerindeki yaprakların arasından parlıyor, yuvayı yumuşak, beyaz bir ışıkla dolduruyordu.

Jasmine hemen konuşmadı. Lief ve Barda'yı oturtup dutlar, meyveler, fındıklar ve bir tür kavunun sert kabuğuna doldurulmuş serin, tatlı bir su getirdi.

Lief dinlenirken şaşkınlık içinde etrafına bakındı. Jasmine'in fazla bir eşyası yoktu. Olan eşyaları kırık dişli bir tarak, yırtık pırtık bir battaniye, oyma tahta bir bebek gibi bazıları kaybettiği annesiyle babasını hatırlatan hüznünlü şeylerdi. Bir kemer, iki hançer, ateş yakmak için birkaç çakmak taşı vardı. Birçok altın ve gümüş para da diğerleri gibi Wennbar'a kurban edilen Gri Muhafızlar'ın cesetlerinden alınmıştı.

Jasmine, Filli ve Kree'yi ailesinin bir parçası sayarak yiyecek ve içecekleri beş ayrı parçaya ayırdı. Onu izleyen Lief yırtık pırtık gri elbisesinin de Gri Muhafızlar'dan geldiğini hayretler içinde fark etti. Kumaşı kesip ona uyacak şekilde bağlamıştı.

Çaresiz kurbanları soyup onları ölüme terk ettiğini düşünmek rahatsız ediciydi. Muhafızların Jasmine'in annesiyle babasını büyük ihtimalle öldürdüklerini ya da en azından köle yapıp kızı bu vahşi ormanda tek başına bıraktıklarını hatırlamaya çalıştı. Ama yine de kızın acımasızlığı tüylerini ürpertti.

"Ye!"

Sessizlik Ormanı

Jasmine'in sesi düşüncelerini dağıttı. Kız yanına otururken başını kaldırdı. "Yiyecek iyileşmene yardımcı olacak." dedi Jasmine. "Ve bu yemek güzel." Kendine tuhaf, pembe renkli bir meyve aldı ve açgözlü bir şekilde ısırıldı. Meyvenin suyu çenesinden aşağı akıyordu.

Onun hakkında kötü düşündüğüm için bir salağım, diye akıldan geçirdi Lief. Elinden geldiği kadar yaşamaya çalışıyor. Onun sayesinde hayattayız. Geri döndüğünde kendini bizim için büyük bir tehlikeye attı. Şimdi de bizi evine getirdi ve yiyeceklerini bizimle paylaşıyor.

Barda'nın yemeğe başladığını gördü ve aynısını yaptı. Daha önce bu kadar acayip bir yemek yememişti. Bunun nedeni sadece evde yediği yemekten farklı olması değildi, aynı zamanda yerden çok yukarıda, ayın altında, her rüzgârla hafifçe sallanan bir platformda yeniyor olmasıydı. Ayrıca Kree adındaki siyah kuşla, Filli adındaki küçük, kürklü yaratığın yemeği onlarla paylaşmasıydı.

"Ne kadar zamandır burada tek başına yaşıyorsun, Jasmine?" diye en sonunda sordu.

"Gri Muhafızlar geldiğinde yedi yaşındaydım." diye cevap verdi kız. Parmaklarını yalayıp başka bir meyveye uzandı. "Del'den uzun yoldan gelmiş olmalılar, çünkü Wennler onları yakalayamadılar. Ben su kaplarını dereden dolduruyordum. Anemle babam yiyecek arayıp onları ağacın tepesindeki evimize çıkarıyorlardı. Muhafızlar onları görünce yakalayıp götürdüler ve evi de yaktılar."

"Ama muhafızlar seni görmediler mi?" diye sordu Barda. "Bu nasıl oldu?"

“Annem, bana baktı ve otların arasına saklanıp ses çıkar-mamam için bir işaret verdi.” diye karşılık verdi Jasmine. “Ben de söylendiği gibi yaptım. Eğer öyle yaparsam, cici kız olursam annemle babamın geri geleceğini sandım. Ama geri gelmediler.”

Jasmine’in dudakları gerildi ve köşeleri aşağı döndü, ama ağlamadı. Jasmine büyük ihtimalle çok uzun zamandır ağlama-mış, diye düşündü Lief.

“Demek bu ormanda tek başına büyüdün?” diye sordu.

Kız başıyla onayladı. “İyi ağaçlar ve kuşlar bana yardım et-tiler.” dedi, sanki dünyadaki en normal şey buymuş gibi. “Ve an-nemle babamın bana öğrettiği şeyleri hatırladım. Evimizden ka-lan bulabildiğim, yanmamış şeyleri topladım. Bu yuvayı yaptım ve gece içinde uyudum. Böylece karanlıkta ormanda dolaşan şey-lerden kurtuldum. O zamandan beri böyle yaşıyorum.”

“Tekrar hareket etmememiz için bize verdiğin iksir.” dedi Barda, bunu hatırlayınca yüzünü ekşiterek. “Neydi?”

“Annem, onu çok uzun zaman önce Wenn Yolu boyunca yetişenlere benzeyen yapraklardan yapmıştı.” dedi Jasmine. “O iksir sokulduğunda babamı da iyileştirmişti. Bebekken Wennler tarafından yakalandığında Filli için de kullandım. Ondan sonra benimle yaşamaya başladı, değil mi Filli?”

Küçük yaratık böğürtlenleri atıştırırken onaylayarak dişleri-ni takırdattı. Kız sırttı, ama gülümsemesi Lief ve Barda’ya dön-düğünde çabucak yok oldu. “Sizi bulduğumda sadece birkaç dam-la kalmıştı.” dedi sakince. “Şişe artık boş.”

“Daha başka yapamaz mısınız?” diye sordu Barda.

Kız başını iki yana salladı. “Muhafızların ateşi ormanda ya-sayan yaprakları yok etti. Diğerleri sadece Wenn Yolu’nda.”

Demek artık korumasız kaldı, diye düşündü Lief. Bizim yü-zümüzden.

Sessizlik Ormanı

“Sana minnettarız, Jasmine.” diye mırıldandı. “Hayatımızı sana borçluyuz.”

Kız omuz silkerek kucağındaki son meyve çekirdeklerini temizledi.

“Ve Deltora, sana çok şey borçlu.” diye ekledi Barda. “Artık görevimize geri dönebiliriz.”

Jasmine başını kaldırdı. “Eğer göreviniz sizi ormanlardaki benim düşündüğüm yere götürüyorsa, hiçbir şekilde hayatta kalamazsınız.” dedi açık açık. “O zaman sizi Wennbar’da da bırakabilirdim.”

Ortalıkta kısa ve can sıkıcı bir sessizlik oldu. Sonra kız tekrar omuz silkti. “Ama sanırım ne dersem diyeyim yolunuza devam edeceksiniz.” dedi ayağa kalkarken. “O zaman size yolu göstereceğim. Hazır mısınız?”

14 - KARANLIK

Gece boyunca ağaçların üstlerinden yola devam ettiler. Aşağıda görünmez şeyler hışırdayıp kükreyerek tıslıyordu. Yolları dolanarak ilerliyordu, çünkü Jasmine sadece bazı ağaçlardan geçiyordu. “Bunlar iyi ağaçlar.” dedi onlara kız.

Arada sırada başını ağacın gövdesine doğru eğiyor, sanki dinliyordu. “Bana ileride olanları söylüyorlar.” dedi, Barda bunun ne olduğunu sorduğunda. “Beni tehlikelere karşı uyarıyorlar.” Barda inanmaz gözlerle Jasmine bakıyordu. Jasmine ise adamın ona neden bu şekilde baktığını anlayamıyordu.

Onları götürdüğü yer hakkında anlatabileceği çok az şey olduğunu söyledi.

“Sadece küçük olan orta ormanın merkezinde olduğunu biliyorum.” dedi. “Kuşlar ormana girmeyecekler, ama gerçekten kötü bir yer olduğunu söylüyorlar. Buraya “Karanlık” diyorlar. Korkunç bir nöbetçisi var. Oraya gidenler asla geri dönmüyorlar ve ağaçlar bile ondan korkuyor.”

Kız hafif bir gülümsemeye Lief’e döndü. “Burası aradığınız yere benzemiyor mu?” diye sordu.

Lief başıyla onayladı ve rahatlamak için kılıcına dokundu.

Sessizlik Ormanı

Küçük bir açıklığı geçip orta ormana girdiklerinde gün aydınlanıyordu.

Buradaki ağaçlar birkaç tanesi hariç bütün güneş ışınlarını gizliyordular ve etrafta hiç ses yoktu. Tek bir kuş bile ötmüyordu. Tek bir böcek bile kımıldamıyordu. Ağaçlar ve tırmandıkları sarmaşıklar bile, sanki rüzgâr loş, boğucu havayı rahatsız etmeye korkarmış gibi kımıldamadan duruyordu.

Jasmine yavaş ve dikkatli adımlarla yürüyordu. Filli, Jasmine'in boynuna sıkıca sarılıp başını saçlarının içine sokmuştu. Kree artık üstlerinde uçmuyordu, ama onlarla beraber bir daldan diğerine atlayıp kanat çırpıyordu.

"Ağaçlar bize geri dönmemiz gerektiğini söylüyorlar." diye fısıldadı Jasmine. "Öleceğimizi söylüyorlar."

Kızın sesinde korku vardı, ama durmadı. Lief ve Barda sıklaşan ormanda onu takip ettiler. Gözleri ve kulaklarını bütün tehlike seslerini ve belirtilerini algılamak için zorluyorlardı. Ama etraflarının yemyeşil olması dışında hiçbir şey yoktu. Sessizlik sadece kendi hareketleriyle bozuluyordu.

Sonunda daha fazla ilerleyemeyecekleri bir yere geldiler. Ağır, kıvrık sarmaşıklar birbirine girip dolaşmış, devasa ağaçları kaplamış, kocaman, canlı bir ağ gibi bir engel oluşturmuşlardı. Üç arkadaş sağı solu araştırdılar, ama sarmaşık ağı tam bir daire yapış içinde ne varsa onun çevresini sarıyordu.

"Merkezde." diye fısıldadı Jasmine. Kolunu Kree için uzattınca kuş hemen ona doğru uçtu.

"Yere inmemiz gerek." dedi Barda.

Jasmine başını iki yana salladı. "Orada korkunç bir tehlike var." diye mırıldandı. "Ağaçlar sessiz ve bana cevap vermeyecekler."

“Belki de ölüler.” diye fısıldadı Lief. “Sarmaşıklar tarafından boğulmuşlar.”

Jasmine tekrar başını iki yana salladı. Gözleri keder, acıma ve öfkeyle doldu. “Onlar ölü değil. Ama bağlılar. Hapisler. Acı çekiyorlar.”

“Lief aşağı inmemiz gerekiyor.” diye tekrar mırıldandı Barda. Görüldüğü kadarıyla ağaçların hisleri olmasıyla ilgili bu konuşma onu rahatsız etmişti. Jasmine’in biraz deli olduğunu düşündü. Kıza döndü. “Bizim için yaptığın her şey için teşekkür ederiz.” dedi nazikçe. “Ama artık bir şey yapamazsın. Tek başımıza gitmemiz gerekiyor.”

Kızı ağacın tepesinde çömelmiş hâlde bırakıp ormanın zeminine doğru yarı kayarak inmeye başladılar. Lief yukarı bir kez baktı. Kız bir an gözüne ilişti. Hâlâ onları izliyordu, kuzgun koluna tünemişti. Diğer eliyle saçlarının altına saklanmış Filli’yi okşuyordu.

İndikçe indiler. Aniden, Lief kalbini korku dolu bir heyecanla hoplatan bir şey hissetti. Elbiselerinin altındaki çelik kemer ısınıp tenini ürpertti.

“Doğru yerdeyiz.” diye Barda’ya fısıldadı. “Mücevherlerden biri yakında. Kemer onu hissediyor.”

Barda’nın dudaklarının gerildiğini gördü. Büyük adamın ne düşündüğünü bildiğini sandı. Eğer mücevher yakınsa, korkunç bir düşman da yakınlardaydı. Barda, yalnız olsa, düşünecek başka hiç kimse olmasa ne kadar kolay olurdu, diye düşünüyor olmalıydı.

“Benim için endişelenme.” diye fısıldadı Lief, sesini sakın ve düzgün tutmaya çalışarak. “Mücevheri ele geçirmemiz dışında hiçbir şey önemli değil. Eğer alma girişiminde ölürsem bu senin hatan olmayacak. Kemerini cesedimden alman ve her zaman istediğin gibi tek başına devam etmen gerekiyor.”

Sessizlik Ormanı

Barda çabucak ona göz attı ve tam karşılık verecekken ağzını kapayıp başıyla onayladı.

Ormanın zeminine ulaştılar ve neredeyse dizlerine kadar yapraklara gömüldüler. Burası oldukça karanlıktı ve hâlâ sessizlik vardı. Ağaç gövdeleri örümcek ağlarıyla kaplanmıştı. Her yerde iğrenç yumrular hâlinde mantar kümeleriyle havada yoğun bir rutubet ve çürüme kokusu vardı.

Lief ve Barda kılıçlarını çekip yavaşça sarmaşık duvardan çemberin etrafında dolaşmaya başladılar.

Lief'in belindeki kemer daha da ısındı. Isındı, ısındı... çok sıcak oldu! "Yakında..." diye fısıldadı.

Ve sonra, Barda'nın kolunu yakaladığını hissetti.

Önlerinde sarmaşık duvarda bir açıklık vardı. Açıklığın tam ortasında iri ve korkunç biri duruyordu.

Bu, bir şövalyeydi. Altın savaş zırhı giyen bir şövalye. Göğüs zırhı loş ortamda zayıf bir şekilde parlıyordu. Miğferinde altın boynuzlar vardı. Elinde kocaman bir kılıçla kıılmıdamadan gardını almış duruyordu. Lief kılıcın kabzasına yerleştirilmiş şeyi görünce sert bir nefes aldı.

Kocaman, sarı bir taş. O topaz.

"KİM VAR ORADA?"

Yankılanan sesin çınlamasıyla beraber Lief ve Barda oldukları yerde donup kaldılar. Şövalye ne başını çevirmişti, ne de kıılmıdamıştı. Ama yine de onlara meydan okuyan o olduğunu biliyorlardı. Karşılık vermeyi reddetmenin ya da saklanmaya kalkmanın bir işe yaramayacağını da biliyorlardı.

"Biz Del şehriden gelen yolcularız." diye seslendi Barda. "Bunu bilmek isteyen kim?"

"Ben Gorl, buranın nöbetçisi ve buradaki hazinenin sahibi." dedi yankılanan ses. "Siz buraya izinsiz girdiniz. Eğer şimdi giderseniz yaşayabilirsiniz. Kalırsanız öleceksiniz."

“İkiye bir.” diye Barda’nın kulağına fısıldadı Lief. “Eğer onu gafil avlarsak kesinlikle hakkından gelebiliriz. Gidiyormuş gibi yapabiliriz ve sonra...”

Gorl’un başı yavaşça onlara doğru döndü. Miğferin göz boşluğundan sadece karanlığı görebiliyorlardı. Lief’in sırtı karıncalandı.

“Demek bana komplo kuruyorsunuz.” diye sesi yankılandı. “Peki. Seçimi yaptınız.”

Zırhlı kol kalktı ve eliyle işaret etti. Lief dehşet içinde görünmez bir iple çekiliyormuş gibi ileri doğru tökezlediğini fark etti. Umutsuzca gitmemeye çalıştı, ama onu çeken güç çok kuvvetliydi. O da işaret eden ele doğru sendeleyeyen Barda’nın küfredtiğini duydu.

En sonunda, şövalyenin önünde durdular. Şövalye yukarıdan onlara bakıyordu. “Hırsızlar! Aptallar!” diye homurdandı. “Hazinemi çalmaya çalışırsınız demek. Şimdi, daha önce bunu deneyenlere katılacaksınız ve cesetleriniz onlarınki gibi sarmaşıklarımı besleyecek.”

Kenara çekildi ve Lief dehşetle sarmaşıkların içindeki açıklığa baktı.

Bükülmüş ağaç gövdelerinden oluşan duvar, sandığından daha kalındı. Birbirinden ayrı yüzlerce sarmaşığın birleşmesinden meydana gelmişti. Sarmaşık ağının içinde kalmış birçok kocaman ağaç vardı. Duvar yüzyıllar boyunca yavaş yavaş kalınlaşmış, sarmaşıklar merkezden dışarıya yayıldıkça daha çok ağacı içine almıştı.

Sarmaşıklar bir ağacın ucundan diğerine, çok yukarıda uzanıp birleşerek korudukları küçük yuvarlak alanın üzerinde bir dam oluşturmuşlardı. Sıklaşan yaprakların arasında, mavi gökyüzünden sadece ince bir yama görünebiliyordu. Sadece birkaç ışık demeti dairenin içinde yatan şeyi belli belirsiz bir şekilde gösterecek kadar aşağıya ulaşmıştı.

Sessizlik Ormanı

Çarpık çurpuk köklerle çabuk büyümüş duvarın etrafında, şövalyenin sarmaşıkları beslediği kurbanlarının eski parçalanmış cesetleri ve sayısız ölünün kemikleri vardı. Dairenin ortasında bulunan koyu siyah çamurdan, altın oka benzeyen üç parlak cisim yükseliyordu.

“Bunlar da ne?” diye bağırdı Lief.

“Sen onların ne olduğunu iyi biliyorsun, hırsız herif.” diye güreledi şövalye. “Yaşam Zambakları, çalmaya geldiğin hazine.”

“Biz onları çalmaya gelmedik!” diye bağırdı Barda.

Şövalye, ona bakmak için korkunç kafasını çevirdi. “Yalan söylüyorsunuz!” dedi. “Aynı benim yıllar önce yaptığım gibi siz de onları kendiniz için istiyorsunuz. Sonsuza kadar yaşamak için onların nektarlarını elde etmek istiyorsunuz. Ama alamayacaksınız! Ödülümü çok iyi koruyacağım!”

Zırhlı yumruğunu kaldırdı. “Zambaklar çiçek açıp nektarları akınca onu sadece ben içeceğim. Sonra yedi kabilenin hükümdarı olacağım, çünkü hiç kimse bana karşı koyamayacak ve sonsuza kadar yaşayacağım.”

“Çıldırılmış.” diye fısıldadı Barda. “Yedi kabile Adin’in önderliğinde birleşmemiş gibi konuşuyor. Sanki Deltora Krallığı hiç kurulmamış gibi.”

Lief midesinin bulandığını hissetti. “Sanırım... sanırım şövalye ondan önce buraya gelmiş.” diye fısıldayarak karşılık verdi. “Buraya bu... bahsettiği bu zambakları bulmak için gelmiş. Ve onu büyülemişler. O zamandan beri burada.”

Gorl kılıcını kaldırdı. “Dairenin içine girin!” diye emretti. “Kanınızın sarmaşıkları beslemesi için sizi orada öldürmeliyim.”

Tekrar ayaklarının kendilerinin değil de onun hizmetinde olduğunu fark ettiler. Sendeleyerek sarmaşıkların arasındaki açıktan girdiler. Gorl, onları takip edip kılıcını kaldırdı.

15 - YAŞAM ZAMBAKLARI

Dairenin içi loştu. Gonca açan zambakların altın rengi ok uçları, çarpıcı ama donuk bir şekilde parlıyordu. Diğer her şey koyu kahverengi ve donuk yeşildi.

Lief ve Barda şövalyenin önünde çaresizce durmuş, kımıldayamıyorlardı. Ne dövüşebilirlerdi, ne de kaçabilirlerdi.

Gorl kılıcını iyice kaldırdı.

Ölüme hazırlanmalıyım, diye düşündü Lief. Ama sadece belindeki kemeri düşünebiliyordu. Eğer burada öldürülürse, kemer kemikleriyle beraber unutulup gidecekti. Mücevherler üzerine asla takılmayacaktı. Deltora tahtının vârisi asla bulunmayacaktı. Ülke sonsuza kadar Gölgelerin Efendisi'nin olacaktı.

Böyle olmaması gerekiyor, diye çılgınca düşündü. Ama ne yapabilirim?

Sonra Barda'nın konuşmaya başladığını duydu.

“Sen bir şövalye zırhı giyiyorsun, Gorl.” dedi Barda. “Ama gerçek bir şövalye değilsin. Düşmanlarınla onurlu dövüşmüyorsun.”

Durum yeteri kadar kötü değil mi, Barda, diye dehşet içinde düşündü Lief. Niçin onu olduğundan daha çok kızdırmaya çalışıyorsun?

Sessizlik Ormanı

Ama Gori tereddüt etti, büyük kılıç elinde sallandı. “Yaşam Zambakları’nı korumalıyım.” dedi somurtarak. “Çok uzun zaman önce taç yapraklarından damlayan altın rengi nektarı gördüğüm andan itibaren kaderimi biliyordum.”

“Ama bunu gördüğünde tek başına değildin, değil mi, Gori?” diye sordu Barda, sesi güçlü ve küstahtı. “Sessizlik Ormanı’na bu görev için tek başına gelmedin.”

Gori’un aklını bizden uzaklaştırmaya çalışıyor. diye düşündü Lief birden anlayarak. Eğer başka şeyler düşünmeye başlarsa Gori’un bizim üzerimizdeki etkisinin zayıflayacağını umuyor.

“Gori, yol arkadaşlarına ne oldu?” diye sordu Barda.

Sanki Barda, ona bir yumruk atmış gibi şövalyenin başı aniden yana yattı. “Yol arkadaşlarım... iki kardeşim... zambaklara doğru koştu.” diye mırıldandı. “Ve...”

“Ve sen onları öldürdün!”

Gori’un sesi bir sızlanmaya dönüşene kadar yükseldi. “Öldürmem gerekiyordu!” diye sızlandı. “Onlarla paylaşamazdım! Hepsine benim ihtiyacım vardı. Bunu bilmeleri gerekirdi.”

Başını eğip kendi kendine mırıldanarak daireyi adımlamaya başladı. “Kardeşlerim benimle dövüşüp kendilerini korumaya çalışırlarken zambaklar soldu ve nektar çamura dökülüp ziyan oldu. Ama ben umutsuzluğa kapılmadım. Zambaklar benimdi, sadece benim. Tek yapmam gereken, tekrar çiçek açana kadar beklemektir.”

Şövalyenin demir bağlarının çözülüp onu serbest bıraktığını hissedince Lief’in kalbi hızla atmaya başladı. Barda’nın fikri işe yarıyordu. Gori’un aklı onlardan çok uzaktaydı. Arkadaşına baktı ve Barda’nın kılıcına uzandığını gördü.

Gorl şimdi onlara arkasını dönmüştü. Zırlı eliyle yaprakları, kıvrık dalları ve ağaç gövdelerini okşuyordu. Yanında birileri olduğunu neredeyse unutmuştu. “Çamurdan yeni goncalar çıktığında, onları davetsiz misafirlerden korumak için etraflarına duvarımı ördüm.” diye mırıldandı. “İşimi iyi yaptım. Eğer benim ilgim olmasaydı sarmaşıklar bu kadar güçlü büyümezdi.”

Barda, Lief’e sessiz bir işaret verdi ve beraberce Gorl’a doğru yaklaşmaya başladılar. Kılıçları hazırды. İkisi de tek bir şansları olduğunu biliyordu. Bu adil bir dövüş olmayacaktı. Şövalyeyi beklemediği anda yakalayıp onları kendi kontrolüne almadan önce öldürmeleri gerekiyordu. Yoksa öncekiler gibi kaybedeceklerdi.

Gorl hâlâ kendi kendine konuşup sarmaşık yapraklarını okşuyordu. “Sarmaşıklarına karşı koymaya cüret eden ağaçların dallarını kestim.” diye mırıldandı. “Sarmaşıkları onlara yaklaşmaya kalkışan kadın, erkek, kuş ya da hayvan düşmanlarımla besledim. Ve hazinemi korudum. Çiçek açmaları için çok uzun zaman bekledim. Ama tabi ki benim zamanım neredeyse geldi.”

Barda güçlü bir şekilde bağırarak saldırdı. Kılıcı hedefini buldu: şövalyenin miğferiyle vücut zırhı arasındaki minik, siyah aralık. Ve iyice itti.

Ama şövalye yere yıkılmayınca Lief dehşete kapıldı. Hafif bir homurtuyla Barda’nın kılıcını boynundan çekti ve bir kenara attı. Sonra, Lief dehşet ve korkuyla bağırıp zırhına işe yaramaz bir şekilde vururken, metal kaplı eli bir yılan gibi atılıp Barda’yı boynundan yakaladı ve diz çökertti.

“Geber, pis hırsız!” diye yılan gibi tısladı. “Yavaş yavaş öl!”
Ve kılıcını Barda’nın göğsüne daldırdı.

Sessizlik Ormanı

“HAYIR!” diye bağırdı Lief. Acı ve dehşet içindeki kızıl bir pus içinden Gorl’un kılıcı çıkarıp Barda’yı bir tekmede yere yıktığını gördü. İri adamın acıyla inlediğini işitti, yaşamı sarmaşıkların köklerine gidiyordu. Sonra Gorl’un ona döndüğünü ve şövalyenin tekrar bütün kontrolü ele geçirdiğini hissetti.

O noktada donup kaldı. Gorl kan lekeli kılıcını tekrar kaldırıırken ölümü bekledi.

Ve sonra...

“GORL! GORL!”

Bu çığlık yukarılarından geldi. Bir kuşa aitmiş gibi vahşice ve yüksek bir sestti.

Gorl’un başı geriye gidip şaşkın, hiddet dolu bir sesle yukarı baktı.

Lief de yukarı baktı ve dehşet içinde seslenenin Jasmine olduğunu gördü. Büyük ağaçlardan birinin en tepesinden sallanıyor, sarmaşık çatıdaki bir aralıktan onlara bakıyordu. Kree, kızın başının üstünde uçuyordu. Siyah kanatları sanki onu korumaya çalışır gibi Jasmine’in başının üstünde açılmıştı.

“Kıskançlığın ve kinin sayesinde bu güzel yeri kötüye çevirdin, Gorl!” diye bağırdı Jasmine. “Ağaçları ele geçirip köleleştirdin, kuşları öldürdün. Ve bütün bunları senin olmayan bir şey için yaptın!” Hançeriyle açıklığı kapatan sarmaşıkları kesmeye başladı. Parçalanan yapraklar yeşil kar taneleri gibi aşağı yağmaya başladı.

Gorl, öfke dolu bir bağıyla kollarını kaldırdı. Şövalye bütün gücünü yukarıdaki yeni davetsiz misafire çevirdiğinde Lief eklemelerinin serbest kaldığını hissetti.

“Koş, Lief!” diye bütün gücüyle bağırdı Jasmine. “Merkeze! Şimdi!”

Yukarıdan büyük bir çatırtı ve yırtılma sesi geldi. Lief altındaki toprak sanki bir gök gürültüsü gibi büyük bir sesle ardından sarsılırken açıklığın merkezindeki çamurun içine daldı.

Kendini çok uzun bir süre yerde yatmış gibi hissetti. Gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Başını dönüyordu ve kalbi hızla atıyordu. Bir sıcaklık hissetti ve sırtının yumuşak bir şekilde okşandığını. Nefes nefese, dizlerinin üstünde doğrularak döndü.

Uzun süredir loşluğa alışan gözleri gökyüzünden açıklığa gelen parlak güneş ışığı karşısında kısıldı. Sarmaşık çatı parçalanmıştı. Yapraklarla dallar hâlâ yağmur gibi pat pat yağıyordu. O ve Gori'un birkaç dakika önce durduğu yerdeki bu yıkımın nedeni vardı: büyük bir kopmuş dal. Dalın altında ezilmiş altın bir zırh yığını vardı.

Lief bu kadar hızlı olan şeylere inanamayarak bakakaldı. Tenine değen kemer ısındı. Aşağı baktı ve Gori'un kılıcının önünde yerde durduğunu gördü. Neredeyse farkında olmadan kılıcı aldı. Kabzadaki topaz saf altın rengindeydi. Demek bulunan ilk mücevher sadakatin simgesi olan topaz, diye dalgın dalgın düşündü.

Aniden zihni açıldı. Gözleri etrafı aradı ve açıklığın kenarında yatan Barda'nın soluk, hareketsiz bedenini gördü. Ayağa fırladı, ona doğru koştu ve yanına diz çöküp adını söyledi.

Barda kımıldamadı bile. Hâlâ nefes alıyordu, ama çok zayıftı. Göğsündeki korkunç yara hâlâ kanıyordu. Lief ceketiyle gömleğini açıp peleriniyle yarayı temizlemek ve kanı durdurmak istedi. Bir şey yapması gerekiyordu. Ama bunun bir işe yarayacağını biliyordu. Çok geç kalmıştı.

Jasmine hafifçe yanına atladığında ancak başını kaldırdı. "Barda ölüyor." dedi üzgün bir şekilde. Göğsünde korkunç bir ağrı vardı. Korkunç bir kayıp yalnızlık ve boşa gidiş hissi.

Sessizlik Ormanı

“Lief!” diye Jasmine’in bağırdığını duydu. Ama hâlâ kımıldamadı.

“Lief! Bak!”

Kız, onun kolunu çekiyordu. İsteksizce başını kaldırdı.

Jasmine gözlerini açıklığın merkezine dikmişti. Bakışları mutluluk doluydu. Lief baktığı yeri görmek için olduğu yerde döndü.

Yaşam Zambakları çiçek açıyordu. Goncaları olan altın rengi oklar çok uzun süredir onlardan uzak duran güneş ışıklarını görünce açmışlardı. Şimdi altın rengi trompetlere dönüşmüşlerdi, taç yapraklar sevinçle açılmış, ışığı içiyordu. Ve trompetlerin ortasından koyu altın rengi nektar fışkırıyor, taşıp tatlı kokan bir su gibi siyah çamura akıyordu.

16 - TOPAZ

Lief bir çığlıkla kılıcı attı ve ayağa fırladı. Çamurda ko-
şup avucunu akan nektarın altına tuttu. Avucu dolunca
Barda'nın yanına koşup nektarı yaralı göğsüne döktü ve kalanla-
rı soluk dudaklarına sürdü.

Sonra nefes nefese bekledi. Bir dakika geçti. İki...

"Belki kurtarılamayacak kadar çok geç kaldım." diye mırıl-
dandı Jasmine.

"Barda!" diye yalvardı Lief. "Ölme! Ölme!"

İri adamın göz kapakları kıtıldadı. Gözleri açıldı. Rüya
görmüş gibi sersemlemişti. "Ne... ne var?" diye mırıldandı. Ya-
naklarına tekrar renk gelirken eli göğsündeki yaraya gitti. Du-
daklarını yaladı. "Acıyor." dedi.

"Ama yara iyileşiyor!" diye hayretler içinde fısıldadı Jas-
mine. "Gördün mü? Kendi kendine kapanıyor! Hiç böyle bir şey
görmemiştim."

Çok sevinen Lief gerçekten yaranın kendi kendine kapandı-
ğını gördü. Şimdiden sadece yeni kırmızı bir yaraya dönüşmüş-
tü. Ve o bakarken yara yok olmaya başladı, en sonunda sadece
ince beyaz bir çizgi kalmıştı.

Sessizlik Ormanı

“Barda! İyi misin!” diye bağırdı.

“Tabi ki iyiyim!” Barda bir homurdanmayla oturup ellerini dolaşmış saçlarında gezdirdi. Hayretler içinde etrafına bakındı, ama kendindeydi. “Ne oldu?” diye sordu ve ayağa kalktı. “Bayıldım mı? Gorl nerede?”

Lief konuşmadan düşen dalın altındaki ezilmiş zırhı gösterdi. Barda kaşlarını çatarak uzun adımlarla dalın yanına gitti.

“Bu onun zırhı.” dedi ve onu tekmeledi. “Ama içinde hiç kimse yok.”

“Sanırım Gorl’un cesedi çok uzun zaman önce toza dönüştü.” dedi Lief. “O zırh kabuğun içinde kalan tek şey, kötülük ve... iradeydi. Ama zırh yok edilince o irade bile yaşayamadı. Işıқта yaşayamıyordu.”

Barda nefretle yüzünü ekşitti. Yukarı baktı. “Yani bir dal düştü ve onun işini bitirdi.” dedi. “Ne şans.”

“Şans değildi.” diye içerleyerek bağırdı Jasmine. “En uzun ağaca ne yapılması gerektiğini söyledim ve en azından o dinledi. Eğer istediğimi yaparsa onu ve diğerlerini sarmaşıklardan kurtaracağıma söz verdim. Özgürlük karşılığında bir dalı feda etmek sadece küçük bir bedel sayılır.”

Barda’nın kaşları inanamayarak kalktı, ama Lief koluna elini koyup uyardı. “Bana inan, Jasmine’in söyledikleri doğru.” dedi. “O ikimizin de hayatını kurtardı.”

“Barda’nın hayatını *sen* kurtardın.” diye tekrar itiraz etti Jasmine. “Güneş, Yaşam Zambakları’nın çiçek açmasını sağladı ve...”

Konuşmayı kesti ve çabucak dönüp Yaşam Zambakları’na baktı. Lief de baktı ve çoktan solmaya başladıklarını gördü. Solan çiçeklerden sadece birkaç damla nektar hâlâ damlıyordu.

Jasmine çabucak boynundaki bir zinciri çekip kıyafetinin altından gümüş kapaklı minnacık, bir kavanoz çıkardı. Çamurun oraya koştı ve kavanozu akan nektarın altına tutup son birkaç altın rengi damlayı içine damlattı. Sonra zambakların başlarını eğip yavaş yavaş çamura düşüşünü izledi.

“Kim bilir tekrar çiçek açana kadar ne kadar zaman geçecek?” dedi sakince, diğerlerinin yanına gittiğinde. “Ama en sonunda çiçek açacaklar, çünkü bundan sonra güneş üzerlerinde parlayacak. Bir taraftan da, en azından biraz nektar aldım. Bu, kesinlikle büyük bir ödül.”

“Onu içip sonsuza kadar yaşayacak mısınız?” diye sordu Lief. Ama cevabını zaten bildiği için gülümsedi.

Jasmine başını geriye attı. “Sadece bir aptal böyle bir şey ister.” diye kahkahalarla güldü. “Zaten Gori’a göre birkaç damla bu işe yaramaz. Ama nektar, bugün kendini ispat ettiği gibi işe yarayabilir.”

“Nasıl?” diye sordu Barda, şaşkın bir şekilde.

“Göründüğü kadarıyla seni ölümün eşiğinden geri getirdi.” diye mırıldandı Lief. “Bak şimdi. Ama önce...”

Lief, Gori’un kılıcını aldı. Dev topaz sanki parıldayıp sönüyordu. Sonra rahatça kılıcın kabzasından eline düştü. Yukarı kaldırdı ve güneş ışığı sarı yüzeyini altın rengine dönüştürürken neşyle güldü.

“Bu da ne?” diye bağırdı Jasmine. “Aradığınız bu muydu?”

Lief heyecanının sırlarını ortaya çıkardığını çok geç fark etti. Barda’nın önce yüzünü ekşittiğini, sonra başıyla onayladığını gördü. *Ona biraz anlat ama hepsini değil*, diyordu Barda’nın başıyla onaylaması.

Sessizlik Ormanı

“Bu bir topaz, sadakatin simgesi.” Lief mücevheri Jasmine’in hevesli eline koydu.

“Bazıları derler ki bir topaz...” diye başladı Barda.

Şaşkın bir şekilde durdu. Sanki güneş bir bulutun arkasına girmiş gibi açıklık aniden loşlaşmıştı. Aynı anda yoğun, kabaran bir sis oluşmaya başladı. Kree acı bir şekilde öttü. Filli gergin bir şekilde dişlerini takırdattı. Üç arkadaş oldukları yerde donakaldılar.

Sislerin içinden, dalgalanan beyaz bir figür belirdi. Bu tatlı bir yüzü olan, gülümseyen bir kadındı.

“Bu bir ruh.” dedi nefes nefese Barda. “Topaz...”

Sis bir girdap yaptı. Sonra bir ses duyuldu.

“Jasmine!” diye seslendi ses. “Sevgili Jasmine.”

Lief çabucak Jasmine’e baktı. Kız kaskatı durmuş, topazı önünde tutuyordu. Yüzü sis gibi bembeyazdı. Gözlerini dikmiş önündeki kadına bakarken dudakları oynadı. “Anne!” diye bağırdı. “Bu... bu sen misin? Sen olabilir misin?”

“Evet, Jasmine. En sonunda seninle konuşabilmek ne kadar harika bir şey. Jasmine... beni dikkatli dinle. Babanla beni senden aldıklarından beri çok iyi idare ettin. Ama şimdi çok daha fazla şey yapman gerekiyor.”

“Ne?” diye fısıldadı Jasmine. “Ne, anne?”

Ruh ellerini uzattı. “Lief denen çocuk ve Barda denen adam dost. Görevleri...” dedi, sesi rüzgârın okşaması gibi yumuşaktı. “Bu ülkemizi Gölgerin Efendisi’nden kurtaracak bir görev. Ama daha yapacakları çok şey ve gidecekleri çok yol var. Onlara katılman, ormanlardan ayrılıp onlarla gitmen ve elinden geldiği kadar onlara yardım etmen gerekiyor. Bu senin kaderin. Anladın mı?”

“Evet.” diye fısıldadı Jasmine. “Ama anne...”

“Şu anda gitmem gerekiyor.” dedi okşarcasına ses. “Ama her zaman yaptığım gibi sana göz kulak olacağım, Jasmine. Ve her zamanki gibi seni seveceğim. Yolun açık olsun, tatlım.”

Jasmine kımıldamadan orada dururken sis yavaşça gözden kayboldu. Lief’e dönüp topazı ona verdiğinde gözleri yaşlarla doluydu. “Bu nasıl bir büyü?” diye sordu, neredeyse kızgındı. “Bu annemi bana gösteren taş da ne?”

“Söylendiğine göre topazın yaşayanları ruhlar dünyasıyla bağlantıya geçirme gücü var.” dedi sertçe Barda. “Buna inanmıyordum, ama...”

“Demek annem öldü.” diye mırıldandı Jasmine. “Ben de öyle olduğunu sanıyordum... bunu hissetmiştim. Ama yine de umudum...” Dudakları gerildi. Sonra derin bir nefes alıp çenesini kaldırdı ve doğruca onlara baktı.

“Göründüğü kadarıyla buradan giderken ben de sizinle geleceğim.” dedi. “Eğer beni alırsanız.” Omzuna yapışmış küçük, kürk-lü yaratığı tuttu. “Ama Filli’yi geride bırakamam. Ve Kree de benim gittiğim her yere gider. Bunun kabul edilmesi gerekiyor.”

“Tabi ki!” diye bağırды Lief. Sonra bunu kabul etmesi gereken tek kişinin kendisi olmadığını fark edip çabucak Barda’ya baktı. Barda’nın yavaşça başını iki yana salladığını gördüğünde yıkıldı. Ama sonra Barda konuştu.

“Yaşlanıyor olmalıyım.” diye iç çekti. “Ya da belki düştüğümde kafatasım çatladı. İşler benim için çok hızlı geliyor.” Yüzüne yavaşça bir sırıtış yayıldı. “İyi bir fikir duyduğumda çok çabuk farkına varamıyorum.” diye ekledi.

Güçlü elini Lief’in omzuna koydu ve Jasmine’e döndü. “Başlangıçta Lief’in benimle gelmesini istemediğimi itiraf edi-

Sessizlik Ormanı

yorum.” dedi neşeyle. “Ama istediğim gibi evde kalmış olsaydı şu anda ölmüştüm ve bu iş burada bitmişti. Bu hatayı ikinci kez yapmayacağım. Eğer kader üç kişi olmamıza karar vermişse öyle olsun ne yapalım.”

Lief’in belindeki kemer ısındı. Çıkarıp önünde yere koydu. Üzerine çömelip topazı ilk madalyona soktu. Mücevher yerine oturup Yaşam Zambakları’nın nektarı, güneşin altın rengi ve ısı-sı gibi saf bir şekilde parıldadı.

Jasmine kemere merakla baktı. “Orada yedi madalyon var.” diye belirtti. “Altısı hâlâ boş.”

“Ama biri dolu.” dedi kendinden memnun bir şekilde Lief.

“En uzun yolculuk ilk adımla başlar.” dedi Barda. “Ve biz ilk adımı attık. Sonraki her ne olursa olsun, şimdi kutlamak için bir nedenimiz var.”

“Kutlamaya ağaçları şu lanet sarmaşıklardan kurtararak başlayacağım.” dedi Lief ve elini kılıcına attı.

Jasmine gülümsedi. “Buna gerek yok.” dedi. “Artık karanlığın bittiğine dair haber yayıldı.”

Eliyle yukarıyı gösterdi ve Lief hayretler içinde sarmaşıklarla kaplı ağaçların kuşlarla dolduğunu gördü. Onları duymamıştı, çünkü kuşlar ötemeyecek kadar meşguldüler. Pençe ve gagarlarıyla sarmaşıkları seve seve parçalarken hızlı çalışıyorlardı. Başka kuşlar gelmeye devam ediyordu... her türden kuşlar.

“Hayvanlar da yolda.” diye mırıldandı Jasmine. “Kök ve dal seven küçük kemirgen yaratıklar. Bir saat içinde burada olacaklar ve onlar da sarmaşıkları zevkle yiyecekler. Bir iki gün içinde ağaçlar özgür olacak.”

Üçü bir an için öylesine durup üstlerindeki inanılmaz sahneyi izlediler. Daha şimdiden dalların bir kısmı sarmaşıklardan temizlenmişti. Artık gökyüzüne doğru sevinçle uzanmışlardı.

Emily Rodda

“Burası bir zamanlar güzel bir yermiş.” dedi yavaşça Lief.

“Ve yine olacak.” diye mırıldandı Jasmine. “Sizin sayenizde. Buraya gelmeniz büyük bir şans.”

Barda sırtıttı. “Bundan bir süre şüphe ettiğimi itiraf etmeliyim.” dedi. “Ama her şey güzel bitti. Çok güzel.” Bitkince koca kollarını gerdi. “Sanırım bir iki gün kalmalıyız. Dinlenmek, yemek yemek ve ağaçların temizlenmesini izlemek için.”

“Ve sonra?” diye sordu Jasmine. “Sonra ne olacak?”

“Ve sonra.” dedi basitçe Barda. “Yola devam edeceğiz.”

Lief yavaşça bir kez daha kemeri beline taktı. İçi mutlulukla doluydu. Bir süre önce olanları düşününce şaşkınlık ve bir tür zafer duygusu içini kapladı. Heyecan, heves ve onları bekleyen şeyleri düşününce bir korku hissetti.

Ama en fazla bir rahatlama ve çok, ama çok büyük bir mutluluk hissetti.

İlk mücevher bulunmuştu.

Deltora’yı kurtarma macerası gerçekten başlamıştı.

